ห้าสิบสาม

หมู่บ้านชาวนา

ยามที่ท่านย่าพบหน้าท่านพ่อ ทั้งสองดูเหมือนไม่มีเรื่องให้สนทนากัน นัก ท่านย่าจึงเอาแต่ส่งเมล็ดแตงหรือของหวานใส่ในมือท่านพ่อ

"นี่เป็นของที่ซื้อมาจากร้านผลไม้อบแห้งในเมือง ส่วนพวกนี้ปลูกเองในเรือน ช่วงฤดูใบไม้ผลิข้าตั้งใจเพาะปลูกเป็นพิเศษ ผลที่ได้ทั้งหอมทั้งหวาน แม้มีขายในเมืองก็จริง แต่ไม่สดใหม่เท่านี้"

ท่านพ่อยิ้มอย่างกระอักกระอ่วน เพราะของพวกนี้ล้วนเป็นของที่เขาไม่ชอบกินทั้งนั้น

ท่านพ่อเติบโตมากับภรรยาเอก นอกจากสายเลือดเดียวกันแล้ว ชีวิตความเป็นอยู่หรือว่าอาหารการกินก็ไม่มีสิ่งใดที่เหมือนกับมารดาผู้ให้กำเนิดเลยสักนิด ถึงกระนั้นเขาก็ยังรับเมล็ดแตงมาใส่ปากแล้วเคี้ยวช้าๆ

ท่านย่าเองก็สัมผัสได้ถึงความอึดอัดของท่านพ่อ แววลำบากใจปรากฏขึ้นในรอยยิ้มของนาง ก่อนจะถาม "เจ้าจะมารับโซ่วกูเมื่อไร" พูดจบก็รู้สึกว่าวาจานี้ไม่เหมาะนัก นางจึงรีบเอ่ยเสริม

"ข้าหมายความว่าข้าไม่รู้หนังสือ ไม่เข้าใจธรรมเนียมปฏิบัติในสกุลใหญ่สกุลโต โซ่วกูจะมาเที่ยวที่นี่เป็นครั้งคราวน่ะย่อมได้ แต่ถ้าจะให้อยู่ที่นี่นานๆ

เกรงว่าจะทำให้เสียเวลาไปเปล่าๆ”

“รอให้ข้าจัดการธุระทางนั้นเรียบร้อยก็จะมารับโซ่วกูขอรับ” เหมือนว่านี่จะเป็นเรื่องเดียวที่ทั้งสองคุยกันได้ ท่านพ่อจึงเอ่ยต่อ “ข้ารู้สึกว่านางเข้ากับหวังซื่อไม่ได้ พี่สะใภ้หกมีอุปนิสัยดีงามและมีวาสนากับโซ่วกู ข้ายังต้องอยู่ที่เมืองหลวงอีกหลายปี เพราะเหตุนี้จึงกำลังใคร่ครวญว่าจะให้โซ่วกูอยู่กับพี่สะใภ้หกขอรับ”

ท่านย่าพยักหน้า “เช่นนี้ก็ดีเหมือนกัน! ข้าได้ยินคนกล่าวกันว่าฮูหยินหกมาจากสกุลใหญ่แห่งเจียงหนาน เรื่องบางเรื่องที่ไท่ฟูเหรินไม่แน่ใจก็ยังต้องถามความเห็นของฮูหยินหก มีคนชื่นชมนางมากมาย แสดงว่าฮูหยินหกผู้นี้ต้องมีความสามารถ โซ่วกูติดตามนางย่อมรอบรู้ขึ้นบ้างไม่มากก็น้อย” ระหว่างที่พูดก็ไพล่เอ่ยไปถึงท่านย่าใหญ่ที่เลี้ยงดูท่านพ่อ “...หากเจ้าไม่ได้เติบโตมากับนาง มีหรือที่จะมีวันนี้ได้?”

ท่านพ่อก้มหน้าหัวเราะ “ท่านแม่ดูแลข้าดีมากขอรับ”

“ข้ารู้” ท่านย่าตอบ “มีอยู่ครั้งหนึ่งข้าแอบลอบมองดูเจ้า เห็นว่าฮูหยินใช้ไม้ไผ่ตีฝ่ามือเจ้าไปพลางเค้นถามไปพลางว่า ‘ยังจะกล้าอีกหรือไม่’ เจ้าตอบว่าไม่กล้าขณะที่น้ำตาคลอหน่วย แต่พอฮูหยินวางไม้ลง เจ้ากลับทำหน้าทะเล้นใส่นาง ซ้ำยังถามอีกว่า ‘ออกไปเล่นแล้วได้หรือไม่ขอรับ’ ตั้งแต่นั้นมาข้าก็วางใจแล้วจริงๆ”

โต้วซื่ออิงกับโต้วเจาไม่เคยรู้เรื่องนี้มาก่อน พอได้ฟังเช่นนี้ก็ถึงกับตะลึงงัน

ท่านย่าถอนหายใจ “หากฮูหยินยังมีชีวิตอยู่ก็คงดี!”

ดวงตาของท่านพ่อแดงก่ำ

ท่านย่ารีบเอ่ยกลั้วหัวเราะ “ดูข้าเถิด พูดเรื่องพวกนี้ไปเพื่ออะไรกัน นานๆ เจ้าจะแวะมาสักที อยู่กินอาหารมื้อกลางวันที่นี่ด้วยกันเถิด ข้าจะสั่งให้คนเชือดแม่ไก่สักตัว...”

“ไม่ต้อง ไม่ต้องขอรับ” ท่านพ่อรีบเอ่ย “ยังมีงานในจวนรอให้สะสางอีก

มาก ข้าต้องรีบกลับไป อีกสองสามวันค่อยมาเยี่ยมท่านอีกขอรับ”

ท่านย่าคิดอยู่ครู่ก็ไม่ได้เอ่ยรั้งท่านพ่ออีก ได้แต่เอ่ยเพียง “เช่นนั้นข้าเดินไปส่งเจ้าแล้วกัน!”

ท่านพ่อไม่ปฏิเสธ ท่านย่าจึงเดินจูงมือโต้วเจาไปส่งท่านพ่อกลับจวนพร้อมกัน

คนในหมู่บ้านอยากรู้อยากเห็นสถานะของท่านพ่อ บ้างก็แอบอยู่หลัง ประตู บ้างก็หลบตรงมุมรั้วยามชะเง้อชะแง้เมียงมองท่านพ่อ บ้างก็ใช้ความสนิทสนมกับท่านย่าแสร้งหิ้วตะกร้าไผ่สานเดินเข้ามาในเรือน ก่อนค้อมตัวทักทายท่านย่าอย่างรู้ธรรมเนียม

“ท่านย่าชุย มีแขกมาหรือ”

คนทั้งหมู่บ้านเลี้ยงชีพด้วยการทำไร่ทำนาให้ท่านย่า ท่านย่าอาจไม่ได้มีหน้ามีตาเมื่ออยู่ในสกุลโต้ว แต่สำหรับหมู่บ้านชาวนาแห่งนี้ วาจาเพียงประโยคเดียวของนางสามารถชี้เป็นชี้ตายชาวบ้านทั้งหลายได้

ท่านย่ายืดตัวตรงแล้วตอบเพียงคำเดียว “อือ” จากนั้นก็ไม่เอ่ยสิ่งใดอีก

ชาติก่อนโต้วเจาเคยได้ยินภรรยาของชุยต้าบอกว่า ตอนที่ท่านย่ามาถึงหมู่บ้านชาวนาใหม่ๆ สารพัดวาจาดังขึ้นข้างหูไม่ขาดสาย คนสกุลชุยหมายจะตอบโต้แทนนาง แต่ท่านย่าห้ามปรามไว้และกล่าวเพียง

“พวกเราทำดีแล้ว พวกเขาอยากพูดก็ให้พูดไปเถิด”

ท่าทีของนางเปิดเผยชัดเจน ไม่สนใจคนที่หวังจะเข้ามาประจบสอพลอ แต่ก็ไม่รังแกข่มเหงคนที่เคยเอ่ยวาจาให้ร้ายนาง ดีเลวล้วนขึ้นอยู่กับพืชผล

พอกาลเวลาล่วงเลยไป ฤดูกาลใดผลผลิตไม่ดี ท่านย่าก็งดเว้นค่าเช่าที่ให้ชาวบ้าน เด็กบ้านไหนอยากเรียนหนังสือก็ออกทุนให้ เด็กบ้านไหนอยากทำงานก็จัดสรรวิธีให้ หลังจากนั้นท่านย่าก็ค่อยๆ ได้รับความเคารพนับถือจากคนเหล่านี้

ภายหลังที่คนสกุลชุยและคนในหมู่บ้านจำนวนหนึ่งตัดสินใจติดสอย

ห้อยตามโต้วเจาไปยังเมืองหลวงทั้งที่อนาคตไม่แน่นอน ก็เป็นเพราะว่าพวกเขาเห็นแก่ท่านย่า หากจะว่ากันตามจริง โต้วเจาก็ได้รับอานิสงส์มาจากคุณงามความดีของท่านย่านี่เอง

ขึ้นเขาจับนก ลงน้ำจับปลา

ทิวทัศน์งดงามตระการตาในเดือนห้าทำให้โต้วเจาหวนนึกถึงชีวิตในหมู่บ้านชาวนาอีกครั้ง

แต่นางมิใช่เด็กน้อยไร้เดียงสาคนเก่าอีกต่อไป ผ่านไปเพียงสองสามวันนางก็เหนื่อยล้าปวดเมื่อยไปทั้งตัว จะขยับแขนขายังแทบไม่ไหว

ถั่วเหนียงถามท่านย่าด้วยความร้อนใจ “ทำอย่างไรดีเจ้าคะ”

“ออกกำลังให้มากก็จะดีขึ้นเอง” ท่านย่าเอ่ยกลั้วหัวเราะ “นางไม่ค่อยได้ออกกำลังอย่างไรเล่า” เอ่ยจบก็จูงมือโต้วเจา “ไป ไปจับหนอนที่ไชแตงกับย่า”

โต้วเจาไม่อยากไป ถั่วเหนียงเองก็เข้าข้างนาง

ท่านย่าหัวเราะก่อนเอ่ย “นางเป็นสตรี ไม่ออกกำลังเสียตั้งแต่ตอนนี้ ร่างกายจะแข็งแรงได้อย่างไรเมื่อเติบโต ต่อไปจะคลอดบุตรได้หรือ เจ้าดูคุณหนูสกุลใหญ่สกุลโตเถิด ต้องสิ้นใจเพราะคลอดลูกยากไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร สาเหตุเพราะว่าไม่เคยออกกำลังยามตั้งครรภ์ กลัวว่าจะกระทบกระเทือนเลือดเนื้อเชื้อไขในครรภ์ กลับกลายเป็นว่ายิ่งกลัวอะไรก็ยิ่งเจออย่างนั้น เจ้าดูครอบครัวชาวนาเถิด มีใครคลอดยากบ้างเล่า จะมีก็แต่หมดปัญญาเลี้ยงดูเสียมากกว่า”

โต้วเจานึกถึงตัวเองในชาติก่อน... เหมือนจะตรงกับคำพูดของท่านย่า

เมื่อได้ชีวิตกลับคืนมาอีกครั้ง หากไม่หวงแหนเอาไว้ให้ดี ข้อได้เปรียบในชาติก่อนอาจไม่ได้เกิดขึ้นกับชีวิตในชาตินี้อีกครั้งก็เป็นได้ หลังจากนี้หากก้าวย่างผิดพลาดเพราะประเมินสถานการณ์ผิดไป... คงเป็นเรื่องที่น่าเจ็บใจไม่น้อย

โต้วเจาฝืนลุกขึ้นจากเตียง ก่อนพูดกับท่านย่าอย่างไร้เรี่ยวแรง “ข้าจะ

ไปจับหนอนกับท่านเจ้าค่ะ”

ท่านย่ายิ้มออกมาอย่างพอใจ

ถั่วเหนียง ไห่ถัง ชิวขุย โม่ลี่ เซวียนเฉ่า และป้าหง... บ่าวรับใช้ท่านย่าทั้งหมดตามพวกนางไปเป็นขบวน

ครั้งนี้โต้วเจาตั้งใจจะจับหนอนตัวที่อวบอ้วนที่สุด

ไห่ถังและสาวใช้คนอื่นๆ กรีดร้องออกมาด้วยความตกใจ แม้แต่ถั่วเหนียงก็ยังหน้าเปลี่ยนสีไปด้วย

โต้วเจาหัวเราะคิก นางหาตะเกียบมาคีบหนอนทีละตัว ไม่นานก็ได้หนอนเต็มจาน แล้วตั้งใจเย้าไห่ถัง

“ข้าจะจับมันไปทอดกิน!”

ไห่ถังยันมือกับรั้วแล้วอาเจียนออกมา

ท่านย่าหัวเราะก่อนจะดุโต้วเจา “ห้ามพูดเช่นนี้อีก”

แต่ป้าหงกลับเอ่ยชม “สมกับเป็นหลานสาวท่าน”

ใบหน้าของท่านย่าขรึมไปทันที “ครั้งนี้ข้าจะทำเป็นไม่ได้ยิน หากต่อไปยังได้ฟังวาจาเช่นนี้อีก เจ้าก็กลับบ้านเก่าไปเสีย!”

ป้าหงตกใจจนหน้าซีด

ท่านย่าเอ่ยต่อ “ไม่มีกฎเกณฑ์จะสงบสุขได้อย่างไร! คุณหนูสี่ยังเล็กนัก พวกเจ้าพูดสิ่งใดนางก็เข้าใจไปแบบนั้น หากกลับไปสกุลโต้ว กฎระเบียบไม่เหมือนกัน เจ้าจะให้นางฟังใคร ทำเช่นนี้มีแต่จะทำร้ายเด็ก” เสียงที่เอ่ยแผ่วลงเรื่อยๆ “อีกอย่าง... ท่านปู่ของนางก็มิใคร่ชอบใจชาติกำเนิดท่านพ่อของนางอยู่แล้ว หากนางพลั้งเผลอทำสิ่งใดไม่ถูกไม่ควร ก็รังแต่จะทำให้ท่านปู่ของนางรังเกียจรังงอนท่านพ่อของนางมากขึ้นเท่านั้น”

“นายหญิง ข้าไม่ดีเองเจ้าค่ะ” ป้าหงพูดพลางคุกเข่าลงเพื่อรับผิด

ท่านย่ารั้งตัวนางขึ้นมา “ข้าก็เป็นแค่อนุสกุลโต้วคนหนึ่งเท่านั้น สถานะไม่ต่างอะไรกับเจ้า เจ้าไม่จำเป็นต้องทำเช่นนี้ ต่อไปก็พูดจาระวังปากหน่อยแล้วกัน”

ป้าหงพยักหน้ารัวๆ “ข้ารู้แล้วเจ้าค่ะ”

โต้วเจามองเหตุการณ์นี้แล้วไพล่นึกไปถึงโต้วหมิง สถานการณ์เดียวกัน แต่ท่าทีของท่านย่ากับหวังอิ้งเสวี่ยกลับแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

ชาติก่อนนางคิดว่าโต้วหมิงโชคดีกว่านางมาโดยตลอด ชาตินี้พอนางได้ทบทวนตัวเองอีกครั้ง นี่เป็นครั้งแรกที่นางรู้สึกว่าตนเองโชคดีกว่าโต้วหมิง

ชาติก่อนโต้วหมิงมีมารดาคอยปกป้องคุ้มครองนางทุกย่างก้าว ขอเพียงเป็นสิ่งที่นางต้องการ หวังอิ้งเสวี่ยก็จะช่วงชิงมาให้ ไม่ว่าจะต้องเสียสละเท่าไรหรือว่าแลกมาด้วยสิ่งใด แต่นั่นกลับทำให้โต้วหมิงยิ่งกำเริบเสิบสาน พอขาดที่พึ่งพิงอย่างหวังอิ้งเสวี่ย นอกจากจะกรีดร้องเพื่อระบายโทสะแล้ว นางก็ทำอะไรไม่เป็นอีก ชีวิตการแต่งงานที่ดีต้องล้มเหลวไม่เป็นท่า แต่น่าสังเวชที่นางกลับไม่รู้ว่าปัญหาอยู่ที่ใด เอาแต่คอยตำหนิติเตียนผู้อื่น

ถึงนางจะไร้มารดา แต่ก็ยังมีท่านย่าที่รักนาง ใช้วิธีสอนด้วยวาจาและการกระทำอย่างเรียบง่ายที่สุด ทำให้นางไม่สิ้นหวังแม้อยู่ในสถานการณ์ทุกข์ยาก ไม่หลงละเลิงไปกับชีวิตอันราบรื่น เรียนรู้ที่จะปกป้องดูแลตัวเอง เรียนรู้ที่จะพยายามฉกฉวยความสุขมาสู่ตนเอง

โต้วเจาอดสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ไม่ได้

ทันใดนั้นความเจ็บแค้นในใจก็จางหายไป ถึงขนาดรู้สึกขอบคุณท่านพ่อที่ส่งนางมาอยู่ที่หมู่บ้านชาวนาแห่งนี้ด้วยซ้ำ

ไม่ว่าชาติก่อนท่านพ่อทำไปเพื่อจุดประสงค์ใด ทว่านางก็ได้ประโยชน์จากเรื่องนี้ทั้งสิ้น

ในใจของโต้วเจารู้สึกปลอดโปร่งอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน...

ไห่ถังที่ยืนอยู่ด้านข้างกระซิบถามถั่วเหนียงเสียงแผ่ว “พวกเราจะกลับไปเมื่อไร”

ถั่วเหนียงขึงตาดุขณะมองนาง “หากเจ้าอยากกลับ พรุ่งนี้ข้าจะบอกชุยอี๋เหนียงให้ส่งเจ้ากลับไปคนเดียว”

ไห่ถังยืนตัวสั่น ไม่กล่าวคำใดอีก

โต้วเจากลั้นหัวเราะไม่อยู่

ตลอดระยะเวลาที่โต้วเจาอยู่ในหมู่บ้านชาวนา นางได้พบชุยต้าที่ช่วยดูแลหมู่บ้านชาวนาให้นางในชาติก่อน แต่ยังไม่มีโอกาสได้พบกับชุยสือซานที่ภายหลังกลายเป็นพ่อบ้านเลื่องชื่อแห่งจวนจี่หนิงโหว ซึ่งได้รับสมญานามว่า 'ผู้รอบรู้ทุกสิ่ง' รวมทั้งจ้าวเหลียงปี้ที่เดิมมีนามว่าจ้าวโก่วเซิ่ง เขาช่วยเหลือดูแลกิจการร้านค้าแทนนาง นอกจากนี้ยังมีกานลู่และซู่จ้วน... สาวใช้ประจำตัวนาง

ทว่าเรื่องเหล่านี้ไม่จำเป็นต้องรีบร้อน

โต้วเจากำลังคิดถึงเรื่องการแต่งงานของถั่วเหนียง

ชาติก่อนถั่วเหนียงถูกขายไปเป็นลูกสะใภ้ของคนสกุลหลี่ ชายผู้นั้นแก่กว่านางเป็นสิบปี ซ้ำยังเป็นชายพิการ หลังจากแต่งงานไปสองปี ถั่วเหนียงก็ให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง อีกสามปีให้หลังก็เกิดโรคระบาดในหมู่บ้าน สามีกับบุตรชายตายเพราะเหตุการณ์นั้น แม่สามีจึงโทษว่านางมีดวงกินผัว เลยคิดจะขายนางออกจากสกุล

ถั่วเหนียงหนีออกมาในตอนกลางคืน หมายจะกลับไปพึ่งพิงสกุลโต้วอีกครั้ง

ผ่านไปหนึ่งปีกว่านางก็เดินทางไปถึงเจินติ้ง ก่อนจะสืบความและได้ยินแต่ข่าวลือเสียหายเกี่ยวกับท่านแม่ จากนั้นจึงตามหาตัวนาง และสุดท้ายก็มาพบที่หมู่บ้านชาวนาด้วยท่าทีเดือดดาลเหมือนที่เคยปรากฏในความทรงจำ

อาจเพราะเหตุนี้เองที่ทำให้สุขภาพของนางทรุดโทรมอย่างหนัก และป่วยตายเมื่ออายุได้เพียงสามสิบเจ็ดปีเท่านั้น

ชาตินี้ถั่วเหนียงยังคงอยู่กับสกุลโต้ว สถานะของนางดีขึ้นกว่าเดิม มีนามใหม่ที่ไพเราะน่าฟัง แต่อายุของนางก็ล่วงเข้าวัยยี่สิบปีแล้ว สำหรับบ่าวไพร่สกุลโต้ว วัยนี้ถือว่าสมควรออกเรือนแล้ว แต่ที่ผ่านมาเพราะถั่วเหนียงเป็นสาวใช้คนโปรดของโต้วเจา ผู้อาวุโสในสกุลจึงแสร้งทำเป็นไม่รับรู้ ปล่อยให้อีกฝ่ายรับใช้ดูแลโต้วเจาต่อไปเงียบๆ แบบนั้น

โต้วเจาขอร้องท่านย่า “ท่านช่วยหาคู่ให้ถั่วเหนียงหน่อยนะเจ้าคะ อวี้-จานก็แต่งออกไปแล้ว”

ท่านย่าหัวเราะออกมาแล้วเอ่ยเย้านาง “เจ้าเล่ห์นัก”

นี่คือความแตกต่างระหว่างท่านย่ากับคนสกุลโต้ว หากเป็นคนสกุลโต้ว เกรงว่าคำถามแรกที่เอ่ยกับนางคงเป็น... ‘ใครสอนให้เจ้าเอ่ยวาจาเช่นนี้ออกมา’

ท่านย่าไม่เคยคาดเดาความคิดของผู้อื่นในแง่ร้าย นางคิดว่าต่อให้เป็นเจตนาของถั่วเหนียงเอง การร้องขอในเรื่องนี้จากถั่วเหนียงก็นับว่าสมเหตุสมผล เพราะเหตุนี้จึงควรให้ความสำคัญ

ห้าสิบสี่
คนคุ้นเคย

ท่านย่าสังเกตถั่วเหนียงอยู่พักใหญ่ เห็นว่าถั่วเหนียงซื่อสัตย์จงรักภักดี ก็นึกนิยมชมชอบในใจ และหมายใจว่าจะหาคู่ครองที่ดีให้นาง ด้วยเหตุนี้เอง พอว่างงานในมือเมื่อใด ท่านย่าก็จะพาโต้วเจาไปเดินสำรวจรอบๆ หมู่บ้าน ทั้งสังเกตและสนทนาปราศรัยกับชายหนุ่มที่มีอายุเหมาะสมกับถั่วเหนียงไปด้วยในคราเดียวกัน

ผ่านไปเพียงไม่กี่วันก็มีข่าวลือแพร่สะพัดไปทั้งหมู่บ้านว่า คุณชายเจ็ดไหว้วานให้ท่านย่าหาบ่าวติดตามที่ซื่อสัตย์ให้เขาสักคน

ท่านย่ากับโต้วเจาออกจากเรือนครั้งใดก็จะพบชาวบ้านกับบุตรชายของพวกเขา 'ด้วยความบังเอิญ' ทุกครั้งไป

ท่านย่ากลืนไม่เข้าคายไม่ออก แต่ก็ไม่รู้ว่าจะบอกความจริงออกไปอย่างไร เพราะเหตุนี้จึงได้แต่บอกปัดเพียง

"ไม่มีอะไรๆ"

แน่นอนว่าไม่มีใครเชื่อ

ในที่สุดโต้วเจาก็ได้พบจ้าวเหลียงปี้ สกุลจ้าวเป็นเครือญาติกับสกุลชุย แต่มีสายสัมพันธ์เช่นไรนั้น โต้วเจาก็ไม่เคยรู้มาก่อน

วันนั้นระหว่างที่นางกำลังกินอาหารมื้อเย็นอยู่ตรงลานเรือน ท่านพ่อของจ้าวเหลียงปี้เดินค้อมกายเข้ามาในเรือนด้วยฝีเท้าแผ่วเบา แขนเสื้อสองข้างม้วนขึ้นสูง จ้าวเหลียงปี้ในวัยแปดขวบเดินคอตกตามหลังบิดามาอย่างห่อเหี่ยว

"ท่านน้า" ท่านพ่อของจ้าวเหลียงปี้ยืนทิ้งระยะห่างออกไป ใบหน้าซูบตอบดำคล้ำยิ้มแย้มเต็มที่ "กินข้าวอยู่หรือ" ขณะที่จ้าวเหลียงปี้นั่งยองๆ ลงตรงหน้าประตูเรือน

ท่านย่ารีบวางชามข้าวลงแล้วเอ่ยทักทายด้วยน้ำเสียงสนิทสนม "พี่สามกินข้าวมาหรือยัง กินสักหน่อยเถิด!" จากนั้นก็สั่งให้สาวใช้ยกเก้าอี้กับถ้วยชามมาเพิ่ม

ท่านพ่อของจ้าวเหลียงปี้โบกมือเป็นพัลวัน "พวกเรากินมาเรียบร้อยแล้ว" ว่าแล้วก็เหลือบมองโต้วเจา "นางคือคุณหนูสี่กระมัง? หน้าตาสะอาดสะอ้านเหมือนภาพวาดไม่มีผิด"

ท่านย่าหัวเราะก่อนสั่งให้สาวใช้รินน้ำชาให้อีกฝ่าย

ท่านพ่อของจ้าวเหลียงปี้ตะโกนเรียกลูกชาย "เจ้าลูกหมา นั่งยองๆ ทำอะไรอยู่ตรงนั้น ยังไม่รีบมาคำนับคุณหนูสี่กับท่านน้าของเจ้าอีกหรือไร!"

จ้าวเหลียงปี้เดินเข้ามาด้วยสีหน้าทะมึนตึง

"เขาคือ...?" ท่านย่ามองท่านพ่อของจ้าวเหลียงปี้ด้วยความแปลกใจ

"ท่านน้า" ท่านพ่อของจ้าวเหลียงปี้ยิ้มประจบ "เด็กกินจุ กินจนหมดเนื้อหมดตัว[106] เจ้าก็รู้ว่าเมียที่บ้านข้านอนซมล้มป่วยตลอดทั้งปี พืชผลที่เก็บเกี่ยวได้แทบไม่พอซื้อยาให้นางกินด้วยซ้ำ พวกเราเลี้ยงดูโก่วเซิ่งไม่ไหวแล้ว ได้ยินว่าคุณชายเจ็ดต้องการเด็กรับใช้..." เขามองท่านย่าด้วยสีหน้าวิงวอน

ท่านย่าชะงักไป

โต้วเจาเองก็ตะลึงงันเหมือนกัน

ชาติก่อนจ้าวเหลียงปี้ปรากฏตัวขึ้นตอนที่นางอายุสิบขวบ เวลานั้น

---

106 ชาวนาจีนใช้เปรียบเปรยกับการหมดเงินทองไปเพื่อเลี้ยงลูกในวัยทำงาน

ท่านแม่ของเขาป่วยหนักจนเสียชีวิต ท่านพ่อของจ้าวเหลียงปี้ตัดสินใจที่จะไปเป็นช่างไม้ที่ฝูเจี้ยน เขาจึงฝากจ้าวเหลียงปี้ในวัยสิบสามปีไว้กับท่านย่า และส่งน้องสาววัยเก้าขวบของจ้าวเหลียงปี้ไปเป็นสะใภ้เลี้ยง[107]... ชาตินี้เขากลับปรากฏตัวขึ้นที่หมู่บ้านชาวนาก่อนเวลานั้นเกือบห้าปี

ชะตาชีวิตจะเปลี่ยนแปลงไปเพราะเหตุการณ์นี้ด้วยหรือไม่

โต้วเจาใคร่ครวญ จังหวะนี้ก็ได้ยินท่านพ่อของจ้าวเหลียงปี้เอ่ยตะกุกตะกัก

"ข้าก็พอรู้อยู่ว่าโก่วเซิ่งมีรูปลักษณ์ไม่ดี ซ้ำยังไร้ความสามารถ คุณชายเจ็ดคงไม่หมายตาเขาแน่ ทว่าเห็นแก่ที่เราเป็นญาติกัน เจ้าก็ช่วยแนะนำให้สักคำสองคำเถิด"

เขายังพูดไม่ทันจบความดี จ้าวเหลียงปี้ที่ยืนไม่พูดไม่จาอยู่ข้างๆ ก็เอ่ยแทรกขึ้นเสียงดังลั่น

"ท่านพ่อ ข้าบอกท่านกี่ครั้งแล้ว ยิ่งเป็นญาติ ท่านน้าก็ยิ่งไม่แนะนำเราให้คนสกุลโต้วหรอก ไฉนท่านถึงไม่ฟังเลยล่ะ"

ท่านพ่อของจ้าวเหลียงปี้เหวี่ยงเท้าใส่ลูกชายด้วยความเดือดดาลไปทีหนึ่ง "ผู้ใหญ่สนทนากัน เด็กไปยืนรอทางนั้นไป" ก่อนจะหันกลับมายิ้มประจบท่านย่าอีกครั้ง "ท่านน้า เจ้าอย่าฟังเจ้าเด็กคนนี้พูดจาเหลวไหล ข้ารู้ เจ้ากลัวว่าคนอื่นๆ จะนินทาว่าเจ้าเอาเปรียบคนสกุลโต้ว..."

"ท่านน้า!" จ้าวเหลียงปี้ที่ถูกเตะตะโกนขึ้น "ท่านพ่อเลี้ยงดูข้าไม่ไหว ท่านก็รับข้าไว้ที่หมู่บ้านชาวนาแห่งนี้เถิดขอรับ ข้าทำงานได้ทุกอย่าง ท่านแบ่ง

---

[107] ธรรมเนียมการเลี้ยงว่าที่สะใภ้ในสมัยจีนโบราณ บ้านของฝ่ายชายจะรับเลี้ยงดูแลเด็กหญิง เมื่อเติบใหญ่จึงจัดการแต่งงานอย่างเป็นทางการให้บุตรชายของตน สาเหตุของธรรมเนียมปฏิบัติเช่นนี้เกิดจากความยากจนแร้นแค้น ครอบครัวฝ่ายชายอาจมีเงินไม่มากพอที่จะหาสินสอดทองหมั้น หรือครอบครัวของฝ่ายหญิงไม่สามารถเลี้ยงดูบุตรสาวได้ จึงนำไปฝากให้เป็นสะใภ้เลี้ยงของอีกสกุลหนึ่ง

ข้าวให้ข้ากินก็พอแล้ว”

ท่านพ่อของจ้าวเหลียงปี้ถลึงตาใส่ลูกชายของตน ขณะที่ลูกชายก็ขึงตาใส่เขาอย่างไม่ยอมแพ้เช่นกัน

ท่านย่าหัวเราะออกมา “พี่สาม หากท่านเชื่อใจในตัวข้า ก็ยกลูกชายให้ข้าเลี้ยงดูเถิด จะให้ส่งเขาไปเป็นบ่าวรับใช้สกุลโต้วคงไม่ได้ แต่รับรองว่าอยู่ที่นี่จะได้กินอิ่มนอนอุ่น”

ท่านพ่อของจ้าวเหลียงปี้ทำท่าจะเอ่ยอะไรอีก ทว่าจ้าวเหลียงปี้กลับตอบรับเสียงดังฟังชัด

“ตกลงขอรับ”

ท่านย่าจัดการอย่างรวดเร็ว ให้สองพ่อลูกสกุลจ้าวพำนักในเรือน จากนั้นก็สั่งความป้าหง

“พี่สามคงยังไม่ได้กินอาหารมื้อเย็นมาแน่ โซ่วกูอยู่กับข้า ข้ากลัวว่านางจะรังเกียจที่พวกเขาเนื้อตัวมอมแมมจนไม่กล้ากินข้าวร่วมกับพวกเขา เจ้าไปสั่งที่โรงครัวให้เตรียมบะหมี่เนื้อชามใหญ่ที ใส่เนื้อมากๆ เนื้อติดมันเจ็ดส่วนเนื้อแดงสามส่วน ตักเนื้อชิ้นใหญ่ๆ ใส่ชาม เข้าใจหรือไม่”

ป้าหงหัวเราะพลางพยักหน้า ก่อนผละไปที่โรงครัว

เช้าวันรุ่งขึ้น

ท่านพ่อของจ้าวเหลียงปี้ก็หิ้วตะกร้าเล่าปิ่ง[108] ที่ท่านย่ามอบให้แล้วเดินทางกลับไป

จ้าวเหลียงปี้ทำความสะอาดทั้งในและนอกเรือนจนเอี่ยมอ่องโดยไม่ต้องรอให้ใครสั่ง หลังจากวางไม้กวาดลง ก็ไปตัดหญ้าแล้วให้อาหารม้าต่อ

โต้วเจาฝึกคัดอักษรอยู่ในห้อง แต่ในใจกลับไพล่คิดถึงชุยสือซาน

---

[108] ขนมแป้งทอดชนิดหนึ่งของจีน ใช้แป้งสาลีผสมน้ำแล้วนวดจนได้ก้อนแป้ง จากนั้นก็คลึงเป็นแผ่นกลมบาง ก่อนนำไปทอดในน้ำมัน

หากชาตินี้นางไม่ได้แต่งเข้าจวนจี่หนิงโหว อนาคตของชุยสือซานจะเป็นเช่นไรกัน

ชาติก่อนชุยสือซานเป็นเสาหลักของสกุลชุย หากสุดท้ายแล้วชุยสือซานเป็นเพียงชาวนาไร้ชื่อเสียงที่ปักหลักอยู่ที่นี่ เช่นนั้นอนาคตของสกุลชุยจะเปลี่ยนแปลงไปหรือไม่ หรือว่านางต้องยื่นมือเข้าช่วยชุยสือซาน แล้วนางจะช่วยเขาเช่นไรกัน

เสียงฉอเลาะของจ้าวเหลียงปี้ดังมาจากข้างนอก

“พี่สาว กาน้ำชานี้ค่อนข้างหนัก ให้ข้าช่วยท่านยกเข้าไปเถิด”

“ดูมือเจ้าเถิด สกปรกนัก” ไห่ถังเอ่ย “หากให้เจ้าถือกาน้ำชาเข้าไปคุณหนูของข้าจะดื่มอย่างนั้นหรือ”

“ถ้าอย่างนั้นข้าไปล้างมือก่อนนะขอรับ” จ้าวเหลียงปี้วิ่งตึงตังผละไป

ตอนที่โต้วเจาเห็นเขาอีกครั้ง ซอกเล็บมือก็สะอาดสะอ้าน ซ้ำเจ้าตัวยังดูสดชื่นขึ้นมากอีกด้วย จากนั้นจ้าวเหลียงปี้ก็ช่วยพวกไห่ถังทำความสะอาดเรือนอย่างคล่องแคล่ว

ไห่ถังถามเขา “เจ้ากวาดลานเรือนสะอาดแล้วหรือ”

“สะอาดแล้วขอรับ!”

“ให้อาหารม้าเรียบร้อยแล้วหรือ”

“ให้แล้วขอรับ!”

“ตัดหญ้าหรือยัง”

“ตัดแล้วขอรับ!”

งานเหล่านี้กลายเป็นความรับผิดชอบของจ้าวเหลียงปี้ไปโดยปริยาย

จ้าวเหลียงปี้หยิบกระดาษคัดลายมือที่โต้วเจาเขียนผิดขึ้นมามอง เขาพลิกซ้ายพลิกขวาก่อนเอ่ยด้วยสีหน้าอิจฉา “คุณหนูสี่เขียนตัวอักษรได้งดงามยิ่งนัก”

ไห่ถังปิดปากหัวเราะ “เจ้ารู้หนังสือหรือไร”

"ไม่ ไม่รู้ขอรับ" เป็นครั้งแรกที่จ้าวเหลียงปี้ผู้หน้าหนาและหัวเราะเอ๋ออๆ ไปกับทุกสถานการณ์มีใบหน้าแดงก่ำด้วยความขัดเขิน

โต้วเจาเกิดความคิดหนึ่งจึงถามขึ้น "เจ้าอยากรู้หนังสือหรือไม่"

สีหน้าของอีกฝ่ายพลันกระจ่างขึ้นทันใด "อยาก อยากสิขอรับ!" ขณะที่พูดใบหน้าก็หมองลงเล็กน้อย "แต่พ่อข้าไม่มีเงิน"

"เช่นนั้นข้าจะสอนเจ้าเอง!" โต้วเจายิ้ม "หากเจ้าเรียนดี ข้าจะขอให้ท่านย่าส่งเจ้าไปเรียนที่สำนักวิชา"

เขาคว้าแขนเสื้อของโต้วเจาไว้ "คุณหนูสี่ ท่านพูดจริงนะขอรับ!"

โต้วเจายิ้มกริ่ม

ไม่ว่าชีวิตหลังจากนี้จะเป็นเช่นไร แต่ถ้าเริ่มจากรู้อักษรและเรียนหนังสือ เส้นทางในอนาคตย่อมราบรื่นกว่าชาติที่แล้วแน่นอน!

ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา หลังจากที่จ้าวเหลียงปี้ทำงานทุกอย่างเสร็จสิ้นในแต่ละวัน เขาก็จะมานอนพังพาบฝึกคัดอักษรใต้ระเบียงหน้าเรือนหลัก

หลังจากที่ท่านย่ารู้เรื่อง ก็สั่งให้คนไปซื้อกระดาษคัดอักษรในเมืองเจินติ้งมาสองตะกร้า ก่อนจะลงมือตัดกระดาษแล้วจัดวางเรียงไว้ในโถงกลางด้วยตนเอง ใครต้องการใช้ก็มาหยิบไปได้

มิน่าคนในหมู่บ้านถึงได้ซาบซึ้งบุญคุณของท่านย่า บัดนี้โต้วเจาค่อยๆ ใคร่ครวญทุกการกระทำของท่านย่าอีกครั้ง

ไม่นานวันที่ยี่สิบสองก็มาถึง

โต้วเจาทำกิจวัตรเหมือนปกติ ตื่นเช้ามาก็เดินไปรอบๆ สวนผักพร้อมท่านย่า เก็บผลไม้ส่วนหนึ่งกลับมา อาบน้ำแต่งกาย กินอาหารมื้อเช้า แล้วจึงเริ่มฝึกคัดอักษร

แม้สกุลโต้วตะวันตกแห่งอำเภอเจินติ้งจะไม่ได้ตกแต่งประดับจวนด้วยโคมและผ้าไหมหลากสี ทว่าทุกคนในจวนก็สวมเสื้อผ้าชุดใหม่ หน้าตาของแต่ละคนก็สดใสและมีชีวิตชีวา

จี้ซื่อเห็นว่าสายแล้วจึงตรงไปที่เรือนไท่ฟูเหริน ก่อนจะเห็นไท่ฟูเหรินนั่งเอกเขนกอยู่บนเตียงเตา พลางฟังสาวใช้คนสนิทอ่าน *อู่เสียเหยี่ยนอี้*[109] ให้ฟัง

จี้ซื่อหัวเราะเสียงแผ่วก่อนเอ่ย "ท่านแม่ช่างใจเย็นนัก ข้าเกรงว่าจะเสียเวลา จึงรีบแต่งกายแต่เช้าตรู่"

ไท่ฟูเหรินเงยหน้าขึ้นยิ้มแล้วกล่าว "พวกเจ้าเป็นคนรุ่นราวคราวเดียวกัน จวนตะวันตกมีคนน้อย เพราะฉะนั้นจึงต้องไปร่วมพิธีด้วย ข้าอายุมากแล้ว ทั้งยังเป็นม่าย วันมงคลเช่นนี้จะเป็นกาลกิณีเสียเปล่า ข้าตั้งใจจะไม่ไปแต่แรก" จากนั้นก็สั่งความสาวใช้

"ไปหยิบปิ่นหยกฝังทองในกล่องของข้ามาที ใส่กล่องไม้แล้วให้ฮูหยินหกนำติดตัวไปด้วย เป็นของกำนัลแสดงความยินดีจากข้า"

หลังจากนั้นไท่ฟูเหรินก็หันมาเอ่ยกับจี้ซื่อ "ลูกหมิงเล่า ให้นางมาอยู่กับข้า รอให้ว่านหยวนกลับเมืองหลวงเสียก่อน แล้วค่อยมารับตัวลูกหมิงไป"

เช่นนี้ก็เท่ากับว่าทั้งโซ่วกูและลูกหมิงไม่ต้องยกน้ำชาคารวะหวังซื่อ?

จี้ซื่อเห็นว่าแม้ไท่ฟูเหรินจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย ทว่าสายตาคู่นั้นกลับเย็นยะเยือก นางรู้ทันทีว่าอีกฝ่ายหมายจะใช้เรื่องนี้ข่มหวังอิ้งเสวี่ยให้อยู่ในอาณัติ จี้ซื่อไม่อยากเอาตัวเข้าไปพัวพัน จึงทำเพียงยิ้มแล้วรับกล่องไม้มา จากนั้นก็เดินออกจากเรือนไป

ทางด้านฮูหยินใหญ่ตระเตรียมตัวเรียบร้อยแต่เช้าตรู่ ตอนที่กำลังตรวจนับของกำนัลให้หวังอิ้งเสวี่ย ก็ได้ยินสาวใช้คนสนิทบอกว่าไท่ฟูเหรินไม่ไปร่วมงาน ซ้ำยังใช้คำอ้างว่า 'เป็นม่าย'

หลังจากใคร่ครวญอยู่ครู่ นางจึงเรียกสาวใช้เข้ามา และสั่งให้นำปิ่นปักผมกับต่างหูกลับไป เหลือไว้เพียงไข่มุกประดับเป็นของกำนัลเท่านั้น ก่อนจะฝากให้ฮูหยินรองนำไปมอบให้หวังอิ้งเสวี่ยอีกที

---

109 วรรณกรรมห้าผู้กล้าทรงคุณธรรม

โต้วซื่อปั่งกับฮูหยินสามได้รับการไหว้วานจากโต้วตั๋วให้ช่วยดูแลจวนตะวันตก พอเห็นสตรีจากจวนตะวันออกมาเยือน ทั้งคู่ก็รีบเข้าไปต้อนรับ

ฮูหยินรองที่เดินนำมายิ้มทักทาย "คนที่มาได้ก็มาแล้ว คนที่มาไม่ได้ก็ฝากของกำนัลมาให้"

ฮูหยินสามเป็นคนละเอียดอ่อน แค่มองปราดเดียวก็รู้ว่าใครไม่มา นางจึงไม่ถามให้มากความ ยิ้มรับแล้วพาทุกคนเดินไปที่โถงบุปผา ส่วนบรรดาแขกเหรื่อที่เป็นบุรุษก็นั่งสนทนากันอยู่ในห้องโถงรับรองด้านหน้า

เมื่อถึงฤกษ์ หวังอิ้งเสวี่ยในชุดมงคลสีแดงสวมเครื่องประดับศีรษะสลักลายหงส์ทองฝังมุกก็ทำพิธีกราบไหว้บรรพบุรุษพร้อมกับโต้วซื่ออิง

หลังคำนับสุราสามจอกแล้ว ทุกคนก็ย้ายไปที่โถงบุปผา

โต้วซื่ออิงกับหวังอิ้งเสวี่ยยกน้ำชาคารวะญาติพี่น้องในสกุล หลังจากนั้นฮูหยินสามก็ประคองหวังอิ้งเสวี่ยกลับไปยังเรือนชีเสีย ขณะที่โต้วซื่ออิงและบุรุษที่เหลือก็ตรงไปที่เรือนเฮ่อโซ่ว

ฮูหยินรองและคนอื่นๆ นั่งดื่มชาไปพลางพูดคุยกันไปพลางอยู่ในโถงบุปผา ฮูหยินสามมองฮูหยินหกด้วยแววตาขอความช่วยเหลือ เพราะว่ากันตามหลักแล้ว สตรีในสกุลอย่างพวกนางควรเข้าไปสนทนาในห้องเจ้าสาว เพื่อสร้างความสนิทสนมคุ้นเคยและให้ความรู้สึกอุ่นใจ

ทว่าฮูหยินหกกลับทำเป็นมองไม่เห็น เพราะไม่อยากออกหน้าเรื่องนี้

ฮูหยินสามจนปัญญา จำต้องออกปากทักฮูหยินรอง "พวกเราไปดูหวังซื่อสักหน่อยเถิดเจ้าค่ะ"

ฮูหยินรองเป็นคนประเภทพวกมากลากไปจึงยิ้มรับคำ จากนั้นก็เดินไปที่เรือนชีเสียพร้อมฮูหยินสาม ฮูหยินหก และแม่นมคนเก่าคนแก่ในสกุล

ระหว่างนี้ฮูหยินรองก็ถามขึ้น "ไฉนหวังซื่อถึงพักที่เรือนชีเสีย"

"เป็นคำสั่งของคุณชายเจ็ดเจ้าค่ะ" สาวใช้จวนตะวันตกตอบฮูหยินรองอย่างประจบประแจง "บอกว่าในห้องหลักยังมีของของฮูหยินเจ็ดคนเก่ากับคุณหนูสี่อยู่ คุณหนูสี่เดินทางไปที่หมู่บ้านชาวนาอย่างฉุกละหุก จึงไม่ทันได้

เก็บของ รอให้คุณหนูสี่กลับมาแล้วค่อยว่ากันอีกทีเจ้าค่ะ”

ฮูหยินรองร้องรับคำในลำคอ “อือ”

กระทั่งทั้งหมดกลับออกมาจากเรือนชีเสีย นางจึงใช้ข้ออ้างว่าไม่มีใครอยู่ปรนนิบัติไท่ฟูเหรินเพื่อเดินทางกลับจวนตะวันออก

ห้าสิบห้า

แต่งเข้าสกุล

เปลวไฟจากเทียนมงคลสีแดงส่องสว่างไปทั่วเรือนซีเสีย หวังอิ้งเสวี่ย กำมือแน่น

“ข่มเหงกันเกินไป ข่มเหงกันมากเกินไปแล้ว!” นางยืนอยู่กลางห้องด้วยสีหน้าเดือดดาล “จวนตะวันออกมีสิทธิ์อะไรมาข่มเหงจวนตะวันตกไปเสียทุกเรื่อง ข้าคือภรรยาเอกที่ถูกต้องตามธรรมเนียมของว่านหยวน นางมีสิทธิ์อันใดรั้งตัวลูกหมิงเอาไว้ ไม่ยอมปล่อยให้กลับมาเช่นนี้”

“ฮูหยิน เบาเสียงหน่อยเจ้าค่ะ” ป้าหูรีบเตือนอีกฝ่ายพลางปรายตามองไปรอบๆ พอไม่เห็นใครถึงได้เอ่ยเสียงแผ่ว “ตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่จะระบายอารมณ์นะเจ้าคะ คุณชายเจ็ดยังต้องการความช่วยเหลือจากคุณชายห้า ท่านเองก็เพิ่งจะขึ้นเป็นภรรยาเอก ซ้ำยังไม่มีบุตรชาย... ข่มกลั้นในตอนนี้จะได้ไม่ต้องทุกข์ใจไปอีกนานนะเจ้าคะ”

“ข้ารู้!” ใบหน้าขมึงเกลียวของหวังอิ้งเสวี่ยคลายลง “หากไม่คิดเช่นนี้วันนี้ข้าก็คงสะกดกลั้นโทสะไม่อยู่เป็นแน่”

ป้าหูพรูลมหายใจออกมา ก่อนจะยิ้มแล้วเปลี่ยนเรื่อง “วันนี้เป็นวันมงคลของท่าน ตอนนี้ก็เย็นมากแล้ว คุณชายเจ็ดน่าจะกำลังมา อย่างไรเสียข้า

ล้างหน้าล้างตาให้ท่านก่อน จากนั้นค่อยดื่มน้ำแกงตุ๋นเม็ดบัวไป๋เหอนะเจ้าคะ”

หวังอิ๋งเสวี่ยมีสีหน้าขัดเขิน

ฉงฟางเดินถือกล่องไม้ใบหนึ่งเข้ามาพลางยิ้มกว้าง “ฮูหยินเจ็ด นี่เป็นของกำนัลของท่านในวันนี้เจ้าค่ะ ท่านจะให้บ่าววางไว้ที่ใดดี”

พอเอ่ยถึงเรื่องนี้ ความขุ่นขึ้งของหวังอิ๋งเสวี่ยก็ปะทุขึ้นอีกครั้ง

สกุลโต้วร่ำรวยเหลือกินเหลือใช้ ยามปกติก็จะมอบผ้าไหมผ้าต่วนและปิ่นเงินกับต่างหูทองเป็นของกำนัลให้บรรดาบ่าวไพร่และสาวใช้ ไท่ฟูเหรินกับฮูหยินอื่นๆ มอบของประดับสามัญอย่างปิ่นหยกฝังทองพรรค์นี้ให้นาง ก็เท่ากับว่าไม่เห็นนางอยู่ในสายตา

“หาใช่ของดีอะไรไม่ จะต้องเก็บต้องซ่อนหรือไรเล่า!” หวังอิ๋งเสวี่ยเอ่ยเสียงแหลมสูง

ฉงฟางประจบประแจงผิดเวลา ไม่เพียงแต่ไม่ได้รับคำชม ซ้ำกลับกลายเป็นถูกตำหนิเสียด้วย

ป้าหูรีบขยิบตาให้ฉงฟาง จากนั้นก็หันไปยิ้มปลอบหวังอิ๋งเสวี่ย “สกุลโต้วมิใช่เศรษฐีใหม่นะเจ้าคะ ยิ่งในพิธีการเช่นนี้ พวกเขาก็ยิ่งสำรวมและถ่อมตนมากขึ้น ท่านอย่าดูแคลนข้าวของพวกนี้เชียว ไม่แน่ว่าแต่ละชิ้นอาจจะเป็นของสะสมหรือของเก่าแก่มีที่มาก็ได้เจ้าค่ะ เพียงแต่วันนี้เรายังไม่มีเวลารอให้ว่างวันใด ฮูหยินค่อยหยิบมาพินิจทีละชิ้นนะเจ้าคะ”

หลังจากจ้าวกู่ชิวเสียชีวิตก็ไม่มีใครดูแลจวนตะวันตกอีก ที่ผ่านมาภายในจวนมีแต่ความยุ่งเหยิง คนในจวนก็ต่างคนต่างอยู่ ซ้ำก่อนหน้านี้ทรัพย์สินครึ่งหนึ่งของสกุลก็ตกเป็นของโต้วเจา บรรดาบ่าวไพร่ที่หวังจะประสบสอพลอนางก็เริ่มเปลี่ยนท่าที

เวลานี้ใครๆ ก็พากันจ้องมองเรือนชีเสีย หากนางพลั้งพลาดเพียงเล็กน้อย เกรงว่าจะถูกนินทาว่าร้ายจนกลายเป็นเรื่องใหญ่โตบานปลาย เช่นนั้นก็คงต้องยอมถ่อมตนเจียมตัวตามคำแนะนำของป้าหูไปก่อน!

หวังอิ๋งเสวี่ยคิดตามแล้วร้องออกมาเบาๆ

"อือ"

ตอนที่คิดจะสั่งสอนฉงฟางอีกสักคำสองคำ สาวใช้คนหนึ่งก็เข้ามารายงาน

"เกาเซิงมาเจ้าค่ะ!"

ทำให้ทุกคนที่อยู่ในห้องพากันชะงัก

หวังอิ้งเสวี่ยบอกด้วยน้ำเสียงแปลกใจ "เชิญเขาเข้ามา!"

เกาเซิงยืนอยู่ด้านนอกฉากกั้นลายดอกเหมย เอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนและนอบน้อม "ฮูหยินเจ็ด คุณชายเจ็ดบอกว่าวันนี้ดึกมากแล้วจะพักผ่อนที่ห้องหลัก ขอให้ท่านรีบพัก พรุ่งนี้ต้องไปคารวะนายท่าน ฮูหยินสามจะนำป้ายคำสั่งจวนตะวันตกมามอบให้ท่านในตอนเช้า คุณชายเจ็ดกำชับว่าห้ามสายขอรับ" พูดจบเขาก็ยกมือขึ้นคารวะแล้วผละไป

หวังอิ้งเสวี่ยอ้าปากกว้าง ผ่านไปครู่ใหญ่ก็ยังหุบปากไม่ลง จากนั้นใบหน้าก็แดงก่ำ น้ำตาเอ่อคลอขอบตา "เขาทำเช่นนี้หมายความว่าอย่างไรกัน หากเขาจะหาข้ออ้าง ไฉนถึงต้องบอกว่าเวลานี้ดึกมากแล้ว ตอนนี้เพิ่งจะต้นยามซวี[110] ซ้ำยังพักที่ห้องหลัก แบบนี้ข้าจะไม่ถูกคนอื่นหัวเราะเยาะเย้ยหรือไรกัน"

ป้าหูรับรู้ได้ถึงท่าทีที่แปลกไปของโต้วซื่ออิงเช่นกัน จึงเอ่ยออกมาอย่างลังเล "ฮูหยิน จะให้บ่าวไปดูหน่อยหรือไม่เจ้าคะ"

"ไม่!" หวังอิ้งเสวี่ยเอ่ยเสียงลอดไรฟันออกมา "ข้าจะไปเชิญเขาด้วยตนเอง"

แต่งเข้าสกุลวันแรก โต้วซื่ออิงกลับนอนพักนอกเรือน ต่อไปนางจะมีหน้ามีตาอยู่ในสกุลโต้วได้อย่างไรกัน

ป้าหูรีบเดินตามหวังอิ้งเสวี่ยไปที่ห้องหลักทันที

---

[110] ช่วงเวลาตั้งแต่ 19.00 น. – 20.59 น.

โต้วซื่ออิงผลัดเสื้อผ้าเป็นชุดลำลองแล้ว ขณะนี้กำลังคัดอักษรอยู่ที่โต๊ะ พอเห็นหวังอิ้งเสวี่ย เขาก็มิได้มีท่าทีแปลกใจแต่อย่างใด ซ้ำยังยิ้มบางก่อนเอ่ยทักทายนาง “เจ้าเองหรือ”

หวังอิ้งเสวี่ยมองใบหน้างดงามใต้แสงโคมของโต้วซื่ออิง วาจาตำหนิที่เตรียมมาก็ปลาสนาการไปในบัดดล นางจัดแขนเสื้อให้เรียบร้อยด้วยท่าทางขัดเขิน น้ำเสียงยามเอ่ยก็อ่อนหวานตามไปด้วย “วันนี้เหนื่อยมากสินะเจ้าคะ ไฉนถึงมาคัดอักษรอยู่ที่ห้องหลักเพียงลำพังเล่า” นางพูดพลางเดินเข้าไป ก่อนจะได้กลิ่นสุราที่คลุ้งมาจากกายอีกฝ่าย

หวังอิ้งเสวี่ยเอ่ยกลั้วหัวเราะ “คุณชายเจ็ดดื่มไปมากเท่าไรเจ้าคะ ไฉนถึงได้มีกลิ่นสุราคลุ้งไปทั้งกายเช่นนี้ ข้าจะให้คนยกน้ำแกงมาให้ท่านสักชามนะเจ้าคะ” นางเอ่ยพร้อมกับพับแขนเสื้อขึ้นเพื่อช่วยฝนหมึกให้โต้วซื่ออิง

โต้วซื่ออิงออกปากห้าม “ข้ามีเกาเซิงคอยดูแลอยู่แล้ว เจ้าไปพักผ่อนเถิด พรุ่งนี้ยังต้องวุ่นวายอีกหลายเรื่อง” น้ำเสียงขณะเอ่ยอ่อนโยนยิ่งกว่าสายลมยามค่ำคืนที่พัดเข้ามาทางหน้าต่าง แต่เจ้าของคำพูดกลับก้มหน้าลงคัดอักษรด้วยท่าทางตั้งอกตั้งใจต่อ

การตัดบทปฏิเสธเช่นนี้ทำให้หวังอิ้งเสวี่ยอับอายจนหน้าแดง ทว่านางมิใช่สตรีที่เอาแต่รอคอย หลังจากใคร่ครวญอยู่ครู่ นางก็ก้าวเข้าไปแล้วรวบกอดโต้วซื่ออิง

“ว่านหยวน...” ดวงตาคู่นั้นเผยแววอ่อนหวานเย้ายวน

ร่างของโต้วซื่ออิงแข็งเกร็ง

เขาวางพู่กันในมือลงช้าๆ ด้วยท่าทางนุ่มนวล แต่ขณะเดียวกันก็ปลดวงแขนที่โอบกอดตนออกอย่างแน่วแน่เด็ดเดี่ยว “อิ้งเสวี่ย ข้าบอกเจ้าแล้ว นอกจากสถานะ ข้าก็ให้อะไรเจ้าไม่ได้อีก เจ้าเองก็รู้ดี... พวกเราอยู่อย่างให้เกียรติซึ่งกันและกันไม่ได้หรือไร”

เขาหันกลับมา ดวงตาดำขลับประหนึ่งน้ำหมึกจ้องมองใบหน้าหวังอิ้งเสวี่ยนิ่งด้วยสีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง

หวังอิ้งเสวี่ยตระหนกทั้งที่รู้อยู่แล้ว แต่นางคิดว่าเวลาจะชะล้างทุกอย่างให้เลือนหายไป... ความคิดถึงไกลพันลี้จะเทียบกับอ้อมกอดอบอุ่นได้เยี่ยงไร

โต้วซื่ออิงก้าวยาวๆ ออกจากห้องไป

ดอกอวี้จานในจวนสกุลโต้วบานสะพรั่งแล้ว กลิ่นหอมอบอวลลอยมาตามลม โต้วซื่ออิงคิดถึงวันที่เขาเข้าพิธีมงคลกับจ้าวกู่ชิว ยามนั้นก็อยู่ในฤดูนี้

ดอกอวี้จานคลี่กลีบสล้างภายใต้แสงจันทร์วับวาวดั่งเนื้อหยก

ผู้เป็นภรรยาเรียกเขาด้วยน้ำเสียงกระจ่างใส *"ว่านหยวน"* จากนั้นก็ถามเขา *"ข้างามหรือไม่..."*

เขาจำไม่ได้แล้วว่าตนตอบกลับไปเช่นไร จำได้เพียงว่านางโถมกายเข้าหาด้วยความดีใจกึ่งประหลาดใจ จากนั้นก็ราวกับมีเปลวเพลิงลุกโหมขึ้นในใจของเขา หูได้ยินเสียงหัวเราะสดใสปานเสียงระฆังเงินของนาง

"พวกเขาพากันบอกว่าข้าไม่รู้จักกระดากอาย แต่ว่าข้าชอบท่าน ข้าก็อยากแต่งให้ท่าน!" น้ำเสียงจริงใจไร้เดียงสาบอกให้รู้ถึงความยินดีและพึงพอใจอย่างไม่ต้องเคลือบแคลงสงสัย

กลิ่นบุปผาหอมกรุ่นเหมือนดอกไม้ที่บานสะพรั่งก่อนถึงเวลาโรยรา ชวนให้อกสั่นขวัญแขวนและหวาดกลัวจับใจ

โต้วซื่ออิงก้าวถอยหลังแล้ววิ่งออกไปข้างนอก...

เสียงฟ้าร้องครืนครั่น จากนั้นเม็ดฝนก็โปรยปรายลงมา

โต้วเจาสะดุ้งตื่นเพราะเสียงความเคลื่อนไหวดังขึ้น นางมองหลังคาเรือนด้วยท่าทางเหม่อลอยอยู่ครู่ ก่อนจะได้ยินเสียงเคาะประตูดังกังวานไปทั่วเรือน

ตึงๆๆ

ท่านย่าตกใจ หลิวซื่อไห่ หัวหน้าคนงานที่พักอยู่ในเรือนตะวันตกหยิบท่อนไม้ขัดประตูขึ้นมา แล้วเดินไปที่ประตูเรือน

"ใคร?" เขาถามด้วยน้ำเสียงระแวง

"คุณชายเจ็ด" คนที่อยู่ด้านนอกตะโกนเสียงดัง "รีบเปิดประตูเร็ว!"

หลิวซื่อไห่รีบโยนไม้ในมือทิ้งก่อนจะเปิดประตูเรือน

แอ๊ด...

โต้วซื่ออิงกับเกาเซิงเดินเข้ามาท่ามกลางสายฝน

"เกิดอะไรขึ้น" ท่านย่าที่สวมเสื้อคลุมขณะยืนอยู่ตรงประตูห้องหลักรีบวิ่งออกไปรับทั้งคู่ โดยไม่สนใจฝนที่กระหน่ำลงมา

"ไม่มีอะไร ไม่มีอะไรขอรับ" เสื้อผ้าของโต้วซื่ออิงเปียกชื้น แม้อากาศช่วงกลางฤดูร้อนจะอบอ้าว ทว่าฝนยามค่ำคืนที่สาดกระทบร่างก็ยังทำให้หนาวเย็นอยู่ดี ริมฝีปากของเขาจึงขาวซีดเล็กน้อย "ข้ามาเยี่ยมโช่วกู"

ความเคลือบแคลงผุดขึ้นในดวงตาของท่านย่า ทว่านางก็ไม่ได้ถามอะไรอีก ก่อนจะสั่งให้บ่าวในเรือนต้มน้ำ แล้วสั่งให้ป้าหงไปยืมเสื้อผ้าใหม่สองชุดมาจากเรือนเศรษฐีสกุลหนึ่งที่อยู่ไม่ไกลออกไป

กระทั่งท่านพ่ออาบน้ำผลัดเครื่องแต่งกายที่สะอาด ฝนก็ยิ่งตกหนักกว่าเดิม ท้องฟ้ามืดครึ้มไปทั่วบริเวณ ราวกับจะทานน้ำหนักไม่ไหวและพร้อมจะถล่มครืนลงมาทุกเมื่อ

โต้วเจานั่งอยู่บนเตียงเตาด้วยความง่วงงุนและสะลึมสะลือ ศีรษะของนางผงกเป็นจังหวะราวกับเป็ดตกปลา

นางไม่ได้สนใจการปรากฏตัวของบิดาเลยสักนิด

ดึกดื่นแล้วแต่ฝนยังตกหนักขนาดนี้ หากไม่ระวังตัวก็อาจจะเป็นไข้หรือถึงขั้นล้มป่วยกะทันหันจนเสียชีวิตได้ ซ้ำยังเดือดร้อนเจ้าของเรือนต้องวุ่นวายเตรียมน้ำร้อน หาเสื้อผ้าอาภรณ์มาให้ผลัดเปลี่ยน บุรุษที่ทำตัวเหมือนเด็กเอาแต่ใจ และไม่คิดถึงความรู้สึกของผู้อื่นเช่นนี้ เหมือนผู้ที่เป็นพ่อคนแล้วหรือไรกัน

ที่สำคัญยิ่งกว่านั้นก็คือ นางรู้สึกว่าไม่ว่าระหว่างท่านพ่อกับหวังอิ้งเสวี่ยจะมีความขัดแย้งอันใดกัน การหนีหัวซุกหัวซุนออกมาเช่นนี้ช่างอ่อนแอและไร้ความสามารถเสียเหลือเกิน

แต่ท่านพ่อกลับดูเหมือนว่าจะไม่ตระหนักหรือรับรู้เลย เขายิ้มพลางลูบศีรษะนางแล้วถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “เจ้าคุ้นเคยกับหมู่บ้านชาวนาแล้วหรือยัง”

“เจ้าค่ะ” โต้วเจาเบือนหน้าหลบฝ่ามือของอีกฝ่าย “ทุกคนดีกับข้ามาก”

โต้วซื่ออิงมองการตกแต่งอย่างเรียบง่าย ทั้งยังขาดความประณีตบรรจงภายในห้อง ก่อนยืนครุ่นคิดอยู่หน้าเตียงเตาพักใหญ่

โต้วเจาง่วงเหลือเกิน พอเห็นว่าท่านพ่อไม่เอ่ยอะไร นางจึงเป็นฝ่ายพูดขึ้น “ท่านพ่อ ท่านไม่นอนหรือเจ้าคะ”

โต้วซื่ออิงไม่ตอบ ผ่านไปอีกครู่เขาก็ทรุดตัวลงช้าๆ แล้วนั่งเคียงข้างโต้วเจา ก่อนจะถามนางเสียงทุ้ม “เจ้า... ยังจำท่านแม่ได้หรือไม่”

โต้วเจาประหลาดใจ สีหน้าของนางขรึมลงทันใด

“พ่อยังจำแม่ของเจ้าได้” เขาเอ่ยพึมพำ ตรงหางตามีน้ำเอ่อคลอ “วันที่นางแต่งงานกับข้า นางสวมแหวนที่ท่านยายมอบให้ หัวแหวนทองเป็นรูปดอกไห่ถัง...”

โต้วเจาเบือนหน้าหนี ความโศกเศร้าแผ่ลามขึ้นมาจากก้นบึ้งของหัวใจ

ท่านพ่อจากไปตั้งแต่ฟ้ายังไม่สาง โต้วเจามองท้องฟ้าที่กระจ่างใส ราวกับผืนน้ำหลังจากพายุฝนผ่านไป เจ้าตัวเหม่อลอยอยู่ครู่หนึ่ง

หลังความเจ็บปวดผ่านพ้นไป คนเราถึงจะกล้าเผชิญหน้ากับเหตุการณ์ไม่สมหวังในชีวิตเหล่านั้นกระมัง!

โต้วเจากลับไปฝึกคัดอักษรในห้อง ขณะเดียวกันจ้าวโก่วเซิ่งที่นางเรียกติดปากว่าจ้าวเหลียงปี้ ก็ช่วยนางทำความสะอาดห้องหนังสืออย่างขยันขันแข็ง นางจึงเอ่ยกับเขา “ข้าตั้งชื่อให้เจ้าดีหรือไม่”

เด็กชายทั้งดีใจและวิตกในคราเดียวกัน เขาดีใจที่ตนไม่ต้องใช้ชื่อโก่วเซิ่งอีกต่อไป แต่ก็กังวลว่าโต้วเจาจะแค่นึกสนุกและอยากจะตั้งชื่อประหลาดๆ เช่นเดียวกับชื่อโก่วเซิ่งให้เขา หากเป็นเช่นนั้นต่อไปก็อย่าหวังว่าจะเปลี่ยนได้อีก

เลย!

“ชื่อ ‘เหลียงปี้’ เป็นอย่างไร” โต้วเจาเขียนชื่อนี้ลงบนกระดาษ “หมายถึงหยกงาม หวังว่าเจ้าจะงดงามและนอบน้อมถ่อมตนเหมือนกับหยก”

จ้าวเหลียงปี้ลิงโลดใจนัก เขานำกระดาษที่โต้วเจาเขียนชื่อให้ไปอวดทุกที่

ผ่านไปไม่ถึงหนึ่งวันทุกคนในหมู่บ้านชาวนาต่างก็รู้ว่าจ้าวโก่วเซิ่งเปลี่ยนชื่อเป็นจ้าวเหลียงปี้แล้ว

ท่านย่าชมว่านางตั้งชื่อได้ไพเราะนัก ทั้งยังบอกว่าอีกสองสามวันจะพานางไปเที่ยวที่อาราม แต่น่าเสียดายที่ท่านพ่อลาราชการไม่ได้แล้ว เขาจึงมารับนางกลับจวนแล้วบอกท่านย่า

“หากท่านมีเรื่องใดก็ให้คนนำจดหมายไปส่งให้พี่หก ระหว่างที่ข้าอยู่เมืองหลวง เขาจะดูแลท่านกับโซ่วกูเองขอรับ”

ท่านย่าพยักหน้า ทว่าไม่ได้เก็บวาจานั้นมาใส่ใจ

ท่านย่าอาศัยอยู่ที่หมู่บ้านชาวนาเพียงลำพังมากว่ายี่สิบปีก็ยังไม่เห็นเป็นอะไร นางเชื่อว่าถึงต่อให้เกิดเรื่องอันใดขึ้น ท่านย่าก็ไม่ไปหาคนสกุลโต้วเป็นแน่

โต้วเจาเอ่ยขอร้องท่านพ่อ “ข้าพาจ้าวเหลียงปี้กลับไปด้วยได้หรือไม่เจ้าคะ”

ท่านพ่อถามว่าจ้าวเหลียงปี้เป็นใคร

ท่านย่าบอกหัวนอนปลายเท้าของอีกฝ่ายให้ท่านพ่อทราบ พอท่านพ่อได้ยินว่าโต้วเจาเป็นคนตั้งชื่อให้จ้าวเหลียงปี้ เขาก็พยักหน้า

“เช่นนั้นก็พาไปด้วยกันเถิด”

เพราะเหตุนี้เองจ้าวเหลียงปี้จึงปรากฏตัวขึ้นที่สกุลโต้วก่อนชาติที่แล้ว

ห้าสิบหก

เทศกาลตวนอู่

รัชศกเฉิงผิงปีที่แปด โต้วเจามีอายุเก้าขวบ ท่านลุงหกโต้วซื่อเหิงสอบ ราชการได้จิ้นซื่อซูเชินลำดับที่สามสิบหก เดือนเก้าปีกลาย ท่านพี่เก้าโต้วหวนชาง บุตรชายของท่านลุงใหญ่สอบได้จวี่เหริน เรียกว่ามงคลคู่มาเยือนประตูจวน

คนในสกุลเต็มไปด้วยความยินดีปรีดา โดยเฉพาะไท่ฟูเหริน บุตรชายสามคน สองคนเป็นจิ้นซื่อ คำโบราณกล่าวไว้ว่า 'ประสบเรื่องน่ายินดี จิตใจเบิกบานแจ่มใส' ไท่ฟูเหรินตัดสินใจว่าจะจัดงานเฉลิมฉลองใหญ่ในวันไหว้บ๊ะจ่าง

หลายปีมานี้โต้วเจาอาศัยอยู่ที่จวนตะวันออก พอถึงกลางฤดูร้อนก็หาข้ออ้างหลบร้อนไปพักผ่อนที่หมู่บ้านชาวนากับท่านย่า

ลูกอี๋ซึ่งเป็นบุตรสาวพี่สะใภ้ห้าแวะมาหาโต้วเจา "ท่านว่าพวกเราต้องเย็บถุงผ้าปักหรือไม่เจ้าคะ"

พอถึงวันไหว้บ๊ะจ่างจะมีธรรมเนียมเย็บถุงผ้าปักใส่ใบอ้ายเย่[111] มอบ

---

[111] โกฐจุฬาลัมพา เป็นสมุนไพรสำคัญชนิดหนึ่ง ใบกับก้านมีน้ำมันหอมไล่ยุง แมลงวัน มด และแมลงต่างๆ ได้ดี

ให้ผู้อื่น

“เจ้าปรึกษาลูกซูแล้วกัน” โต้วเจาเอ่ยกลั้วหัวเราะ “ข้าแล้วแต่พวกเจ้า”

นางไม่ใช่คนสกุลโต้วตะวันออก แต่ก็ไม่ปรารถนาจะกลับสกุลโต้วตะวันตก นางมองว่าตนเป็นเพียงแขกที่มาอาศัยอยู่ในจวนตะวันออกเท่านั้น เพราะเหตุนี้จึงมักแสดงท่าทีเกรงอกเกรงใจและมีมารยาทกับทุกคนเสมอ ทั้งยังใช้เงินไปกับการสังสรรค์ในหมู่ญาติพี่น้อง ตกรางวัลให้บ่าวไพร่ในจวนอยู่เนืองๆ ด้วยเหตุนี้ทุกคนในจวนตะวันออกจึงยกย่องและชื่นชมโต้วเจาไม่ขาดปาก

ลูกซูเป็นบุตรสาวคนโตของพี่สะใภ้สามและเป็นน้องสาวของโต้วฉี่จวิ้น มีอายุมากกว่าลูกอี๋สองเดือน แต่อายุน้อยกว่าโต้วเจาสองเดือน

ลูกอี๋ถอนหายใจ “หากท่านอาห้าอยู่ด้วยก็คงดี!”

ท่านอาห้าก็คือโต้วหมิง

หลังจากหวังอิ้งเสวี่ยขึ้นเป็นภรรยาเอกแล้ว ไท่ฟูเหรินก็ยังหาเหตุสั่งให้โต้วหมิงอยู่ที่จวนตะวันออกกับนาง โต้วหมิงจึงเริ่มห่างเหินกับหวังอิ้งเสวี่ยมากขึ้นเรื่อยๆ

รัชศกเฉิงผิงปีที่เจ็ด หวังสิงอี๋ยังคงรับตำแหน่งผู้ตรวจการส่านซี สกุลหวังย้ายไปอยู่เมืองหลวง หวังอิ้งเสวี่ยจนปัญญา นางจำต้องเขียนจดหมายส่งถึงสวี่ซื่อมารดาของตน

สวี่ซื่อใช้ข้ออ้างว่าคิดถึงหลานสาว และส่งคนมารับโต้วหมิงไปพำนักที่เมืองหลวงชั่วคราว ท่านปู่ตอบตกลง ไท่ฟูเหรินจึงไม่มีเหตุผลที่จะรั้งอีกฝ่ายไว้

ขณะนี้โต้วหมิงก็อยู่ที่เมืองหลวงมากว่าครึ่งปีแล้ว

ลูกอี๋สนิทสนมกับโต้วหมิงมาแต่ไหนแต่ไร เพราะรู้สึกว่าโต้วเจาฉลาดและรู้ทันเกินไป เพราะเหตุนี้นางจึงไม่ค่อยเข้าหาโต้วเจานัก

ประสบการณ์ในชาติก่อนบอกโต้วเจาว่า นางไม่อาจทำให้ทุกคนชอบนางได้ ในเมื่อเป็นเช่นนั้นก็ไม่จำเป็นต้องประจบเอาใจคนที่ไม่ชอบเรา

โต้วเจาหัวเราะเสียงแผ่ว “อย่างไรเสียเจ้าก็ลองเขียนจดหมายถึง

โต้วหมิงดูสิ ถามว่านางจะกลับเจินติ้งเมื่อใด”

ลูกอี๋พบว่าคนในสกุลนี้มีเพียงโต้วเจาเท่านั้นที่เรียกโต้วหมิงด้วยนามเต็ม มีครั้งหนึ่งนางเคยถามอีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงกึ่งเย้าแหย่ต่อหน้าไท่ฟูเหริน

โต้วเจาอธิบาย *“เรียกลูกหมิง คนอื่นจะคิดว่านางเป็นรุ่นเดียวกับพวกเจ้าน่ะสิ”*

แล้วไฉนไม่เรียกน้องเล่า นางคิดจะถาม แต่ก็ถูกแม่นมกระตุกแขนเสื้อเอาไว้เสียก่อน หลังกลับมาถึงเรือน แม่นมก็กระซิบบอกนาง *“ฮูหยินเจ็ดเป็นอนุที่ยกขึ้นเป็นภรรยาเอก คุณหนูสี่เป็นบุตรสาวของภรรยาเอกคนแรกเจ้าค่ะ”*

ลูกอี๋ไม่สนใจ บุตรอนุแล้วอย่างไร ไม่ใช่คุณหนูสกุลโต้วหรือไรกัน ทว่าบุรุษสกุลโต้วจะรับอนุก็ต่อเมื่อต้องไปรับตำแหน่งต่างถิ่น และภรรยาเอกไม่อาจเดินทางติดตามไปด้วยเท่านั้น เพราะเหตุนี้นางถึงแปลกใจไม่น้อย *“เพราะเหตุใดอนุของท่านปู่เจ็ดถึงให้กำเนิดบุตรได้”*

แม่นมอึกอักก่อนตอบ *“นั่นก็เป็นเพราะว่าท่านปู่เจ็ดไม่มีบุตรชายเจ้าค่ะ”*

นางรู้สึกได้ว่าแม่นมมีเรื่องอื่นที่ยังปิดบังอำพรางเอาไว้ เพียงแต่ตอนนั้นอูหยาแวะมาพอดี นางจึงวิ่งไปหาอูหยาด้วยความดีใจจนลืมเรื่องนี้ไปเสียก่อน

ทว่าอูหยาไม่ชอบเล่นกับโต้วหมิง นางมักบอกว่าโต้วหมิงทึ่มทื่อโง่เขลา ถึงกระนั้นอูหยาก็ไม่ชอบเล่นกับโต้วเจาเหมือนกัน เพราะคิดว่าโต้วเจาเย่อหยิ่งและเข้าถึงยาก

“...ข้ามีของดีอะไร ป้าสะใภ้หกก็ต้องรีบซื้อให้นางทันที ซ้ำนางยังทำท่าไม่สนใจไยดี พลอยทำให้ลูกซูเสียคนไปด้วย”

เมื่อก่อนลูกซูมักอุ้มตุ๊กตา กระจก และหวีของอูหยามาขอร้องนางเป็นประจำ *“ข้าขอเล่นบ้าง”*

ทว่าตั้งแต่ที่นางหยิบของเล่นโต้วเจาไปแล้วไม่คืน ซ้ำโต้วเจาก็ไม่เคยทวงคืนด้วย ในสายตาของลูกซูก็มีแต่โต้วเจา เรื่องส่วนตัวใดๆ ก็บอกโต้วเจาเพียงคนเดียว ใครตำหนิโต้วเจา นางก็จะเป็นคนแรกที่ก้าวออกมาแก้ต่างแทน

อูหยาเอ่ย *“ครอบครัวพวกนางพิลึกนัก คนหนึ่งอยู่กับฮูหยินหก อีกคน*

อยู่กับไท่ฟูเหริน ท่านแม่ของพวกนางเฝ้าจวนสกุลโต้วตะวันตกอันใหญ่โตเพียงลำพัง ซ้ำยังไม่ติดตามท่านพ่อของพวกนางไปเมืองหลวง ถึงอย่างไรข้าก็ไม่ชอบพี่น้องคู่นี้อยู่ดี”

แค่มองโต้วเจาก็เข้าใจความสัมพันธ์ที่จะว่าซับซ้อนก็ซับซ้อน ไม่ซับซ้อนก็ไม่ซับซ้อนของเด็กๆ เหล่านี้ออกทันที แต่นางไม่ได้เก็บเรื่องนี้มาใส่ใจ รอให้อีกฝ่ายเติบโตขึ้นเมื่อใด ความคิดก็ย่อมเปลี่ยนแปลงไปอย่างแน่นอน

จากนั้นโต้วเจาก็ตรงไปที่เรือนของท่านพี่สาม

จ้าวปี้หรูอายุสิบแปดปีแล้ว ป้าสะใภ้เขียนจดหมายถึงนาง และบอกว่า พี่สาวจะออกเรือนในวันที่สิบสองเดือนแปด นางจึงอยากมอบของขวัญเล็กๆ น้อยๆ ให้อีกฝ่าย

ท่านพี่สามยิ้มก่อนถาม “เจ้าเตรียมจะให้สิ่งใดเล่า”

โต้วเจาครอบครองทรัพย์สินครึ่งหนึ่งของสกุลโต้วตะวันตกก็จริง ทว่าแต่ละครั้งที่ใช้จ่ายมากกว่าสิบตำลึง จะต้องขอความเห็นชอบจากท่านพี่สามซึ่งเป็นผู้ดูแลทรัพย์สินให้นาง

โต้วเจารู้สึกไม่ชิน ทั้งยังอึดอัด จึงฝากจ้าวเหลียงปี้ไว้กับท่านพี่สาม ท่านพี่สามเห็นว่าเขามาจากสกุล ‘จ้าว’ ก็เข้าใจไปว่าเขาเป็นญาติของโต้วเจา เพราะเหตุนี้จึงดูแลจ้าวเหลียงปี้ดีเป็นพิเศษ

จ้าวเหลียงปี้เป็นคนสำนึกในวาสนาของตน เจ้าตัวเรียนรู้ด้านบัญชีพร้อมกับเสมียนคนอื่นๆ

ชั่วระยะเวลาไม่ถึงปีเขาก็ดีดลูกคิดได้คล่องแคล่วแล้ว

แต่... ไม่รู้ว่าจ้าวเหลียงปี้จะขึ้นเป็นหัวหน้าเสมียนบัญชีเมื่อไรกัน

โต้วเจาใคร่ครวญก่อนจะยิ้มแล้วขอความเห็นจากท่านพี่สาม

ท่านพี่สามเอ่ยเสียงขรึม “เครื่องประดับเงินทองเป็นอย่างไร ของอื่นๆ ฮูหยินจ้าวคงจะตระเตรียมให้บุตรสาวพร้อมมูลแล้ว”

โต้วซิ่วชางสมกับเป็นคนสกุลโต้ว มีจิตใจกว้างขวาง ขอเพียงสมเหตุ

สมผล เงินหนึ่งพันหรือสองพันตำลึงหาใช่จำนวนมากในสายตาของเขาไม่

โต้วเจาพยักหน้ารับ แล้วไหว้วานให้ท่านพี่สามจัดการเรื่องนี้ให้ ก่อนจะกลับไปที่เรือนป้าสะใภ้หก

เวลานี้นางเติบใหญ่แล้ว เพราะเหตุนี้จึงไม่ได้พักอยู่ด้านหลังฉากกั้นห้องของป้าสะใภ้หกอีก

สี่ปีก่อนหลังจากที่ท่านพ่อรับนางกลับมาจากหมู่บ้านชาวนาของท่านย่า นางก็พักอยู่ในห้องปีกตะวันตกของเรือนหลัก ส่วนโต้วเจิ้งชางกับโต้วเต๋อชางพักอยู่ที่ห้องปีกตะวันออก ตอนที่เพิ่งก้าวผ่านประตูเรือนมา นางก็ได้ยินเสียงหัวเราะครืนดังมาถึงห้องปีกตะวันตก

โต้วเจายิ้ม ในเมื่ออูหยามาที่นี่ แล้วจะขาดอูซ่านได้อย่างไรกัน

เหมือนกับชาติก่อนไม่มีผิด อูซ่านกับโต้วเต๋อชางซึ่งอยู่ในวัยเดียวกันนั้นเข้ากันได้ดี ทุกครั้งที่มาก็จะพักที่ห้องของโต้วเต๋อชาง เพราะเหตุนี้เขาจึงสนิทสนมกับโต้วเจิ้งชางและโต้วฉี่จวิ้นด้วย

ตอนที่โต้วเจากำลังจะเดินเข้าไปในห้อง ทันใดนั้นประตูห้องฝั่งตรงข้ามก็เปิดออก อูซ่าน โต้วเต๋อชาง และคนอื่นๆ ก็เดินออกมา

"น้องสี่!" อูซ่านทักทายโต้วเจา ใบหูของเขาแดงระเรื่อ

โต้วเจาพยักหน้าให้อีกฝ่าย "พี่อูมาหรือเจ้าคะ" นางเรียกอูซ่านตามอย่างโต้วเต๋อชาง จากนั้นก็หันไปทักทายบรรดาท่านพี่ของตน

อูซ่านถามโต้วเจา "พวกเรากำลังจะออกไปหาซื้อของขวัญให้ท่านลุงหก เจ้าอยากได้อะไรหรือไม่" อูซ่านเรียกขานโต้วซื่อเหิงตามหลานๆ สกุลโต้ว

"ขอบคุณเจ้าค่ะ" โต้วเจาเอ่ยกลั้วหัวเราะ "ข้าเตรียมของขวัญไว้ให้ท่านลุงหกแล้ว"

ของขวัญคือหินชิงเถียน[112] ชิ้นหนึ่งที่นางได้มาจากห้องหนังสือของ

---

[112] หินชิงเถียนมีต้นกำเนิดจากอำเภอชิงเถียน มณฑลเจ้อเจียง เนื้อหินมีสีเขียวอมฟ้า ผิวเกลี้ยง มันวาว มีลวดลายแปลกตา และแข็งทนทาน เหมาะแก่การนำมาทำเป็นตราประทับ

ท่านพ่อ ด้านบนสลักรูปวานรควบอาชา[113] เหมาะที่จะมอบให้เป็นตราประทับแก่ท่านลุงหก

อูซ่านเอ่ยกลั้วหัวเราะ “น้องสาวข้าก็มาด้วย กำลังสนทนาอยู่กับพี่หญิง เจ้าพบนางแล้วหรือไม่”

ตลกหรือไร หากนางไปที่ห้องพี่สะใภ้รอง มีหรือที่พี่สะใภ้รองจะปล่อยนางกลับมาง่ายๆ โต้วเจาตอบยิ้มๆ “อาชีก็มาด้วยหรือ ข้ายังไม่ได้พบหน้านางเจ้าค่ะ”

อูซ่านเอ่ยอีก “เจ้าสิบสองบอกว่าจวนของพวกเจ้าจะเชิญคนมาขับลำนำในวันไหว้ป๊ะจ่าง เป็นความจริงหรือ”

โต้วเต๋อชางเป็นคุณชายลำดับสิบสองของสกุล ทุกคนจึงชอบเรียกเขาว่า ‘สิบสอง’

โต้วเจาหัวเราะ “หากเป็นวาจาของพี่สิบสองก็ต้องเป็นความจริงเจ้าค่ะ”

อูซ่านเอ่ย “น่าเสียดาย ตอนนั้นข้าก็กลับซินตงเสียแล้ว”

“ต้องมีโอกาสอีกแน่เจ้าค่ะ”

“ไม่รู้ว่าเมื่อไรน่ะสิ” อูซ่านเอ่ยอย่างมีความหวัง “ได้ยินว่าคราวนี้เชิญโจวชิงเฟิน...” เขาเอ่ยวาจาเหมือนหั่นรากบัว ทั้งที่ตัดขาดจากกันแล้วแท้ๆ แต่กลับเชื่อมโยงเป็นเรื่องเดียวกันได้ด้วยใย

โต้วเจาฟังอีกฝ่ายพูดพร่ำจนจบด้วยความอดทน ก่อนจะยิ้มให้เป็นเชิงขอขมาแล้วเอ่ย “เชิญท่านพี่อูทำธุระเถิดเจ้าค่ะ ข้าต้องรีบไปพบไท่ฟูเหริน”

อูซ่านหน้าแดงซ่านทันที คำพูดคำจาตะกุกตะกักขึ้นมา “น้องสี่... เข้าห้องเถิด พวกเราจะออกไปพอดี”

โต้วเจาเดินเข้าไปในห้อง น้ำเสียงฉงนของโต้วเจิ้งชางก็ดังขึ้นด้านหลัง

---

113 การให้รูปสลักลิงขี่บนหลังม้า แฝงความหมายถึงการเลื่อนตำแหน่งหน้าที่การงาน ซึ่งใช้สำนวนว่า ‘หม่าส้างเฟิงโหว’ (หม่าส้าง – โดยฉับพลัน, เฟิงโหว – แต่งตั้งบรรดาศักดิ์ชั้นโหว) วลีนี้พ้องเสียงกับคำว่า ‘หม่า’ (ม้า) ‘ส้าง’ (ด้านบน) ‘เฟิง’ (ประดับ) และ ‘โหว’ (ลิง)

"ไฉนเจ้าถึงได้พูดมากทุกครั้งที่พบน้องสี่"

อูซ่านโวยวาย "ก็เจ้าบอกว่าข้าพูดน้อยไปไม่ใช่หรือไร"

"ข้าหมายถึงทุกครั้งที่เจ้าพบหน้าพวกลูกอี๋ก็จะเอาแต่ 'หึๆ ฮ่าๆ' เท่านั้น..."

"ข้าเป็นรุ่นอาวุโส ก็ต้องรักษาภาพลักษณ์ของผู้อาวุโสใช่หรือไม่เล่า"

"ได้ เช่นนั้นครั้งนี้เราจะให้เจ้าแสดงภาพลักษณ์ของผู้อาวุโสอย่างเต็มที่" ผู้ที่เอ่ยวาจานี้คือโต้วฉี่จวิ้น "ซื้อของครานี้เจ้าเป็นคนจ่าย..."

อูซ่านหัวเราะก่อนเอ่ยหยอกเย้ากับสหาย "พวกเจ้ารีดไถข้าหรือไร..."

เสียงของพวกเขาเริ่มเบาลงทุกที

โต้วเจายิ้มพลางส่ายหน้า เด็กหนุ่มเต็มไปด้วยกำลังวังชาและมีชีวิตชีวา ชวนให้รู้สึกกระตือรือร้นตามไปด้วย

เมื่อถึงวันไหว้บ๊ะจ่าง ไท่ฟูเหรินก็เชิญโจวชิงเฟินมาขับลำนำ เวทีแสดง ตั้งอยู่ด้านหน้าโถงบรรพชนสกุลโต้ว ณ เป่ยโหลว บรรดาชาวบ้านในละแวกสิบลี้ก็อุ้มลูกจูงหลานมารับชมรับฟังด้วย

โต้วเจากับป้าสะใภ้หกดื่มชาอยู่ในห้องข้างโถงบรรพชนเป็นเพื่อนไท่ฟู-เหริน

หวังอิ้งเสวี่ยแวะมาคารวะไท่ฟูเหริน แล้วโบกมือเรียกโต้วเจา "โซ่วกูเปี๊ยะเบญจมาศที่ข้าสั่งให้ฉงฟางนำมาให้ครั้งก่อนอร่อยหรือไม่ เป็นของที่วังหลวงส่งมาให้ท่านพ่อของเจ้า ลูกหมิงตั้งใจเก็บไว้ให้เจ้ากล่องหนึ่ง นางบอกว่าอยากให้พี่สาวได้ชิม"

"ที่แท้ก็เป็นของจากวังหลวง มิน่า ข้าดูลักษณะไม่เหมือนกับที่ขายอยู่ในท้องตลาด" โต้วเจาเอ่ยกลั้วหัวเราะ "นับว่าหลานได้แสดงความกตัญญูต่อไท่ฟูเหรินแล้ว" ระหว่างที่เอ่ยก็เหลือบไปมองทางไท่ฟูเหริน

ไท่ฟูเหรินยิ้มพลางจับมือโต้วเจา "โซ่วกูของเรามีน้ำใจนัก"

หวังอิ้งเสวี่ยใบหน้าแดงสลับขาว ขาวสลับแดง

หลายปีที่ผ่านมาโต้วเจายกหน้าที่กำราบหวังอิ้งเสวี่ยให้ไท่ฟูเหริน เพราะนางคร้านจะสู้รบตบมือกับอีกฝ่าย

สาวใช้คนหนึ่งวิ่งหน้าตื่นเข้ามา นางเอ่ยลิ้นพันกันจนแทบฟังไม่ได้ศัพท์ "ไท่ฟูเหริน ฮูหยิน แย่แล้วเจ้าค่ะ เกิดเรื่องที่จวนนายท่านโต้วแล้ว..."

ห้าสิบเจ็ด

ท่านปู่

ท่านปู่นั่งดูอุปรากรเป็นเพื่อนใต้เท้าหลู่กับฮูหยินที่เพิ่งย้ายมาประจำอำเภอเจินติ้ง บ่าวรับใช้พากันยกเปี๊ยะส้ม ผักกาดดองจากเมืองเฟิงเฉิง และอาหารว่างอื่นๆ เข้ามา

ท่านปู่ตั้งใจจะหยิบเปี๊ยะส้มชิ้นหนึ่งเข้าปาก แต่เพราะตาจับจ้องอยู่ที่เวทีแสดงขับลำนำ มือจึงเผลอคว้าถั่วลิสงขึ้นมาแทน เมื่อรู้ว่าตนหยิบของกินผิด ถั่วลิสงก็ติดคอจนไอโขลกๆ ไม่หยุด คนรอบข้างรีบส่งน้ำชาให้ท่านปู่กลั้วคอ ทว่ากลับยิ่งทำให้ไอหนักมากกว่าเดิม สุดท้ายท่านปู่ก็หมดสติไป

โต้วเจานั่งเฝ้าที่หัวเตียงโต้วตั๋ว มองท่านปู่ที่สลบไสลไม่ได้สติ บอกไม่ถูกว่าเศร้าโศกเสียใจหรือว่ากลัดกลุ้ม

ชาติก่อนท่านปู่เสียชีวิตแล้ว นางถึงได้กลับคืนสู่สกุลโต้วตะวันตก เวลานั้นเป็นช่วงเดือนแปด นางยังอยู่ในวัยไร้เดียงสา ยามที่เหยียบย่างเข้าสู่จวนตะวันตก ในใจจึงเต็มไปด้วยความกระสับกระส่าย กระวนกระวาย และหวาดหวั่น มีหรือจะรู้ว่าท่านปู่เสียชีวิตด้วยสาเหตุใด

หรือว่าชาตินี้ท่านปู่จะจากไปหลังจากหมดสติไปสามเดือนเช่นกัน?

ท่านพ่อเดินทางกลับมาจากเมืองหลวงอย่างรวดเร็ว ผู้ที่ติดตามมาด้วย

ก็คือโต้วหมิง

โต้วหมิงผิดไปจากเมื่อครั้งที่อยู่จวนตะวันออก นางดูสดใสขึ้นมาก ยามเอ่ยวาจาก็เสียงดังขึ้นด้วย พอลงรถม้าได้ก็ตะโกนเสียงดังลั่น

“เกาเซิง! ข้านำของมาฝากลูกอี๋กับลูกซูมากมาย เจ้าระวังให้ดี ขนของไปไว้ที่ห้องข้า!”

ห้องของนาง? ห้องของนางอยู่ที่ใดกัน ห้องอุ่นของไท่ฟูเหริน? หรือว่าห้องปีกตะวันออกที่หวังอิ้งเสวี่ยจัดเตรียมให้?

ห้องอุ่นอยู่ที่จวนตะวันออก ส่วนห้องปีกตะวันออกนางก็ไม่เคยเข้าพักสักครั้ง เกาเซิงรู้สึกอึดอัดและลำบากใจ

โต้วหมิงตะโกนเสียงดังด้วยความไม่พอใจ “เจ้าสุนัขรับใช้! ระวังตัวไว้เถิด ข้าจะบอกให้ท่านพ่อขายเจ้าเสีย”

โต้วเจาหลับตาลง เรื่องบางเรื่องยังคงอยู่ในวงโคจรเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

นางก้าวออกมาแล้วตวาดโต้วหมิง “เกาเซิงเป็นบ่าวปรนนิบัติท่านพ่อ ต่อให้มีความผิดก็ไม่ใช่หน้าที่ของเจ้าที่จะลงโทษ! หากเจ้ายังกล้าเอ่ยวาจาเช่นนี้อีก ข้าจะจับเจ้าไปขังไว้ในห้องเก็บฟืนสามวัน!”

โต้วหมิงกลัวพี่สาวผู้มีอุปนิสัยเย็นชาผู้นี้มาตั้งแต่ยังเล็ก พอได้ยินวาจาของอีกฝ่ายก็อดสั่นสะท้านไม่ได้ ทว่าเจ้าตัวก็ข่มกลั้นความหวาดหวั่นใจลงอย่างรวดเร็วแล้วเอ่ย “ข้า... ข้ามิได้เจตนาเจ้าค่ะ” ทว่าเสียงกลับเบาลงเรื่อยๆ ไม่กล้าต่อปากต่อคำกับโต้วเจา

โต้วเย่าเฉิงเป็นผู้ที่รู้จักดื่มด่ำกับการใช้ชีวิต เขาเคยซื้อเรือนสามส่วนหลังหนึ่งซึ่งอยู่ในตรอกข้างวัดจิ้งอันที่เมืองหลวง แม้ว่าเรือนหลังนั้นจะไม่ใหญ่แต่ก็ตกแต่งอย่างงดงามตระการตา ข้าวของเครื่องใช้ทุกชิ้นวิจิตรละเมียดละไม เข้าพำนักเมื่อใดก็รู้สึกสำราญทั้งกายและใจ ระหว่างที่โต้วซื่ออิงอาศัยอยู่ที่เมืองหลวง เขาก็พักในเรือนหลังนั้น

สายเลือดเป็นสิ่งที่น่ากลัว ไม่ว่าโต้วตั๋ว โต้วซื่ออิง หรือโต้วหมิง ก็รักสบายเหมือนบรรพบุรุษไม่มีผิด

พอโต้วซื่ออิงเห็นท่าทางโต้วหมิงที่ปฏิบัติกับเกาเซิงก็รู้สึกไม่สบอารมณ์ แต่เพราะไม่ได้อยู่กับบุตรสาว เขาจึงตะลึงงันไปครู่ ไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี

ทว่าเมื่อโต้วเจาออกหน้าแล้ว ซ้ำโต้วหมิงก็สำรวมท่าทีอย่างรวดเร็ว โต้วซื่ออิงจึงพรูลมหายใจออกมา

หวังอิ้งเสวี่ยเห็นโต้วหมิงถูกโต้วเจาสั่งสอน แต่โต้วซื่ออิงกลับไม่เอ่ยวาจาใดออกมาสักคำ นางก็รู้ว่าโต้วซื่ออิงลำเอียงเข้าข้างโต้วเจา ด้วยเกรงว่าโต้วหมิงจะไม่เป็นที่โปรดปรานของโต้วซื่ออิงเหมือนกับโต้วเจา นางจึงรีบยิ้มแล้วเข้ามาไกล่เกลี่ย ปากก็บอกโต้วเจา

“ท่านพ่อกับน้องของเจ้าเป็นกังวลเรื่องอาการของท่านปู่ เดินทางกลับมาจากเมืองหลวงกันอย่างรีบเร่ง ทั้งร้อนใจทั้งเหน็ดเหนื่อย ก็พานให้อารมณ์เสียเป็นธรรมดา คำพูดคำจาอาจพลั้งเผลอไปบ้าง” จากนั้นก็หันไปสั่งเกาเซิง “ขนของคุณหนูห้าไปที่ห้องปีกตะวันออกเรือนชีเสีย”

กว่าบุตรสาวจะกลับเข้าจวนได้ก็มิใช่เรื่องง่าย ไม่ว่าอย่างไรนางจะไม่ยอมปล่อยให้อีกฝ่ายกลับไปที่จวนตะวันออกอีก หวังอิ้งเสวี่ยเอ่ยกับโต้วซื่ออิง “คุณชายเจ็ดเหนื่อยล้าจากการเดินทาง ข้าสั่งให้บ่าวโรงครัวต้มน้ำร้อนเตรียมไว้แล้วเจ้าค่ะ ท่านอาบน้ำเสียก่อน แล้วค่อยไปเยี่ยมท่านพ่อนะเจ้าคะ ท่านพ่อจะได้ไม่ต้องละอองฝุ่นผงไปด้วย”

โต้วเจาแค่นเสียงในใจ ‘แม้แต่มารดาแท้ๆ ของเจ้ายังไม่สนใจเจ้า พี่สาวต่างมารดาอย่างข้าจำเป็นต้องปากเปียกปากแฉะสั่งสอนเจ้าหรือไรกัน’

โต้วเจาเดินกลับเข้าไปในห้องนอนของท่านปู่โดยไม่ได้เอ่ยวาจาใดอีก

ตั้งแต่ที่ท่านปู่ล้มป่วย ท่านย่าติงก็เฝ้าปรนนิบัติดูแลอยู่ข้างเตียงของท่านปู่ไม่ได้หลับไม่ได้นอน กระทั่งสุดท้ายนางก็ล้มป่วยเมื่อสองวันก่อน

ชิวเฟินสาวใช้คนสนิทของท่านย่าติงจึงรับหน้าที่ดูแลท่านปู่ พอชิวเฟินเห็นโต้วเจาเดินเข้ามา ก็รีบทำความเคารพแล้วเลี่ยงไปยืนด้านข้าง

โต้วเจาสั่ง “ท่านพ่อของข้ากลับมาแล้ว อีกไม่เกินชั่วสามก้านธูปก็จะมาเยี่ยมท่านปู่ เจ้าสั่งให้สาวใช้เตรียมน้ำชาไว้ และให้คนไปตามตัวท่านหมอที่

รักษาท่านปู่มา เกรงว่าท่านพ่อคงมีเรื่องต้องซักถาม”

ตั้งแต่ที่โต้วตั๋วล้มป่วย โต้วเจาก็กลับคืนสู่จวนตะวันตก จากนั้นก็เข้าพักในห้องหลักที่ว่างอยู่ ยามปกตินางจะคอยเฝ้าไข้อยู่ข้างเตียงท่านปู่ ส่วนธุระอื่นๆ ในจวนจะปล่อยให้เป็นหน้าที่ของหวังอิ้งเสวี่ย จะเว้นก็แต่ถ้ามีญาติผู้ใหญ่เช่นไท่ฟูเหรินมาเยี่ยมเยือน นางถึงจะออกมาต้อนรับด้วยตนเอง หรือบางครั้งก็สั่งให้สาวใช้หรือบ่าวรับใช้ทำบางอย่างที่หวังอิ้งเสวี่ยคิดไม่ถึงหรือละเลยไป นานวันเข้าบรรดาสาวใช้และบ่าวไพร่ในบ้านก็สำรวมท่าทียามอยู่ต่อหน้านางมากขึ้น

ชิวเฟินขานรับอย่างนอบน้อม จากนั้นก็ส่งสาวใช้กับบ่าวอีกคนไปทำหน้าที่

ไม่นานทั้งโต้วซื่ออิงและโต้วหมิงที่อาบน้ำชำระร่างกายเรียบร้อยแล้วก็เดินเข้ามาพร้อมหวังอิ้งเสวี่ย โต้วเจาเบี่ยงตัวไปยืนด้านข้าง เว้นพื้นที่ตรงหัวเตียงให้ท่านพ่อ

โต้วซื่ออิงกุมมือโต้วตั๋วเอาไว้ ขอบตาพลันแดงก่ำขึ้นมา

ชิวเฟินเข้ามารายงาน “คุณหนูสี่ ท่านหมอมาแล้วเจ้าค่ะ”

โต้วเจาเอ่ยเสียงแผ่วยามบอกท่านพ่อ “หากมีเรื่องใดก็ถามท่านหมอเถิดเจ้าค่ะ”

โต้วซื่ออิงรู้ว่าเป็นฝีมือจัดการของบุตรสาว จึงมองนางด้วยแววตาซาบซึ้งใจ รู้สึกเบาใจลง และคิดว่าถูกต้องแล้วที่ฝากบุตรสาวคนโตให้จี้ซื่อเลี้ยงดู

ท่านหมออธิบายอาการของโต้วตั๋วให้โต้วซื่ออิงฟังคร่าวๆ หากพ้นเดือนเจ็ดแล้วยังไม่ฟื้น คนในสกุลก็ควรเตรียมจัดพิธี

คำวินิจฉัยนี้ชี้ชัดแล้ว โต้วซื่ออิงฟังแล้วร่ำไห้ออกมา บรรยากาศภายในห้องเต็มไปด้วยความโศกเศร้า ทุกคนพากันปาดน้ำตา แม้แต่โต้วเจาก็ยังหลั่งน้ำตาตามไปด้วย

ท่านพ่อตั้งตั่งขนาดเล็กหลังหนึ่งข้างเตียงท่านปู่ จากนั้นก็ช่วยเช็ดเนื้อตัวท่านปู่ ล้างปัสสาวะและอุจจาระ ป้อนน้ำป้อนยา

โต้วเจาเฝ้าอาการท่านปู่เป็นเพื่อนท่านพ่อเหมือนเคย แล้วปลีกตัวไปงีบหลับในตอนกลางวัน

ตกค่ำพอถึงยามไฮ่[114] ก็กลับไปพักที่ห้องของตน จากนั้นพอถึงยามเหม่า[115] ก็กลับไปช่วยท่านพ่อดูแลท่านปู่ ระหว่างที่ท่านปู่หลับสนิท และท่านพ่อนั่งเหม่อลอยอยู่นั้น นางก็นั่งท่องตำรา *หลุนอวี่* ที่เพิ่งศึกษาจากป้าสะใภ้หกเมื่อไม่นานนี้

โต้วหมิงเพิ่งมีอายุหกขวบเท่านั้น มีหรือที่จะอดทนอดกลั้นไหว นางเดินกระสับกระส่ายไปมาอยู่ในห้อง

ท่านพ่อรำคาญใจที่นางทำตัววุ่นวาย จึงสั่งให้หวังอิ้งเสวี่ยส่งตัวโต้วหมิงไปให้ไท่ฟูเหรินดูแล หวังอิ้งเสวี่ยหรือจะกล้า ทั้งยังไม่กล้าบอกเจตนาของไท่ฟูเหรินแก่ท่านพ่อ นางจึงสั่งให้โต้วหมิงคอยอยู่ข้างกายตลอด

หวังอิ้งเสวี่ยต้องดูแลกิจธุระภายในจวนพร้อมกับดูแลโต้วหมิงไปด้วย โต้วหมิงเองก็หอบของเล่นที่หาซื้อไม่ได้ในเมืองเจินติ้งกลับมาจากเมืองหลวงมากมาย ประเดี๋ยวก็ตามตัวลูกอี๋กับลูกซูมาเล่นด้วยจนหวังอิ้งเสวี่ยดูแลท่านปู่ได้ไม่ดีนัก

ไท่ฟูเหรินที่มาเยี่ยมดูสถานการณ์แล้วจึงเสนอกับท่านพ่อ “เจ้าว่าจะรับตัวท่านย่าชุยกลับมาปรนนิบัติดีหรือไม่ ถึงอย่างไรนางก็เป็นอนุของท่านอาสามเป็นมารดาแท้ๆ ของเจ้า”

ท่านพ่อเห็นด้วย แต่โต้วเจากลับไม่เห็นด้วย

เรื่องอะไรกัน ตอนที่ท่านปู่ยังอยู่ดีมีสุข เขาทอดทิ้งท่านย่าให้เผชิญวิบากกรรมที่หมู่บ้านชาวนา ตอนนี้ป่วยจนกระดิกกระเดี้ยไม่ได้ กลับคิดจะตามตัวท่านย่ามาปรนนิบัติท่านปู่

โต้วเจาเอ่ยแทรก “อย่างไรเสียรออีกสามสี่วันเถิดเจ้าค่ะ ท่านย่าติงดูแล

---

[114] ช่วงเวลาตั้งแต่ 21.00 น. – 22.59 น.

[115] ช่วงเวลาตั้งแต่ 05.00 น. – 06.59 น.

เรือนท่านปู่ เรื่องนี้เป็นความประสงค์ของท่านปู่เอง หากไม่ไหวจริงๆ ค่อยส่งคนไปรับท่านย่าชุยก็ยังไม่สาย”

สำหรับไท่ฟูเหรินแล้ว เรื่องเหล่านี้ล้วนเป็นเรื่องเล็กน้อยทั้งสิ้น

“ก็ดี!” นางพยักหน้า จากนั้นก็ถามไถ่อาการของท่านปู่

หลังจากนั้นท่านพ่อก็ถามโต้วเจาด้วยความสงสัย “เจ้าไม่อยากรับท่านย่าชุยกลับมาหรือ”

เขาคิดว่าโต้วเจาเป็นคนที่สนิทสนมกับมารดาผู้ให้กำเนิดเขามากที่สุดในสกุลนี้ คิดไม่ถึงว่าคนที่คัดค้านจะเป็นโต้วเจา

‘รอให้ท่านปู่หมดลมเสียก่อนเถิด ต่อให้คนสกุลโต้วไม่เห็นด้วย ข้าก็จะรับท่านย่ากลับมา แต่ต้องไม่ใช่ในตอนนี้!’ โต้วเจาคิดในใจ แต่กลับเอ่ยเพียง...

“ถึงอย่างไรก็ต้องปรึกษาท่านย่าติงเสียก่อน ไฉนต้องรับตัวท่านย่าชุยมาให้คนอื่นติฉินนินทาด้วยเล่าเจ้าคะ”

ท่านพ่อไม่ได้เอ่ยคำใดอีก

โต้วเจาถามจ้าวเหลียงปี้ “หมู่นี้ชุยสือซานมาหาเจ้าบ้างหรือไม่”

เวลานี้ชุยสือซานอายุสิบสี่ปี เขาสอบผ่านระดับอำเภอแล้ว กำลังศึกษาเล่าเรียนอยู่ในสำนักวิชาประจำอำเภอ ชาติก่อนเขาเป็นสหายสนิทของจ้าว-เหลียงปี้ ชาตินี้ก็สนิทสนมกันอย่างมาก เนื่องจากท่านย่าไม่อยากเกี่ยวพันกับสกุลโต้วอีก คนสกุลชุยจึงไม่เคยติดต่อวิสาสะกับคนสกุลโต้ว แต่ทั้งจ้าว-เหลียงปี้และชุยสือซานอยู่ในอำเภอเดียวกัน โต้วเจาคะเนว่าชุยสือซานต้องหาโอกาสลอบมาพบจ้าวเหลียงปี้บ้างแน่ แม้ว่านางจะจับไม่ได้สักครั้งก็เถิด

จ้าวเหลียงปี้สะดุ้งโหยงเหมือนแมวที่ถูกกระตุกหนวดทันที “ท่าน... ท่านรู้ได้อย่างไร” ดวงตายามเอ่ยฉายแววหวาดหวั่น

สิ่งที่โต้วเจาต้องการก็คือปฏิกิริยาเช่นนี้เอง นางจึงไม่ได้อธิบายเหตุผลให้อีกฝ่ายฟัง แต่เอ่ยด้วยน้ำเสียงขรึม “เจ้ารีบไปตามชุยสือซานมาพบข้าที”

นางรู้ว่าชุยสือซานมีศักยภาพ ทะเยอทะยาน และมีความมุ่งมั่น ปณิธาน

ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตเขาก็คือทำให้สกุลชุยเป็นสกุลชาวนาที่มีความรู้ความสามารถ เพื่อยกสถานะของสกุลชุยขึ้นมาอีกครั้งให้ได้

เกิดใหม่ก็มีข้อดีเช่นนี้เอง ไม่ต้องเปลืองเวลาไปกับการสังเกตหรือการทดสอบ คิดจะใช้ใครก็เรียกใช้ได้ทันที

จ้าวเหลียงปี้ตกใจจนหน้าซีดเผือด รีบเผ่นแผล็วไปทันที

ตกบ่ายจ้าวเหลียงปี้ก็พาชุยสือซานเข้าประตูด้านข้างจวนตะวันตก ก่อนไปพบโต้วเจา

โต้วเจาถามชุยสือซาน "เจ้าอยากให้ท่านย่าชุยกลับเข้าสกุลโต้วอย่างสง่าผ่าเผยหรือไม่"

ดวงตาของชุยสือซานเป็นประกาย แต่สายตาที่มองโต้วเจากลับเผยแววระแวดระวังออกมา

โต้วเจาสั่งความ "ช่วงนี้เจ้าไปพำนักที่หมู่บ้านชาวนาของท่านย่าชุย ข้าจะให้จ้าวเหลียงปี้ส่งจดหมายให้เจ้า ตอนที่ข้าบอกให้พาท่านย่าชุยมา เจ้าก็ดูแลนางให้มาถึงที่นี่ หากไม่มีสัญญาณจากข้า ไม่ว่าใครไปรับท่านย่าชุย เจ้าก็ต้องประวิงเวลาเอาไว้ เจ้าทำได้หรือไม่"

ชุยสือซานได้กลิ่นแผนการบางอย่าง จึงเอ่ยด้วยน้ำเสียงลังเล

"เจ้า... เจ้าคิดจะทำอะไร สกุลชุยของเราไม่อยากเป็นเครื่องมือของคนอื่นหรอก!"

โต้วเจาตั้งใจทวงความยุติธรรมให้ท่านย่าอยู่แล้ว นางไม่อยากให้ท่านย่าต้องรับฟังคำสั่งของคนสกุลโต้วอีก

"เจ้ามีอะไรจะต้องกังวลกัน" นางปรายตามองชุยสือซานด้วยสายตาดูแคลน

"ท่านย่าชุยเป็นมารดาแท้ๆ ของท่านพ่อข้า นางไม่มีสิทธิ์เข้าจวนสกุลโต้วหรือไร ส่วนเรื่องที่ว่าท่านย่าชุยมาถึงที่นี่แล้วจะเลือกอยู่ที่สกุลโต้วหรือกลับไปหมู่บ้านชาวนา ข้าคิดว่าต่อให้ไท่ฟูเหรินออกหน้าก็คงจะขัดขวางอะไรไม่ได้

กระมัง”

สายตานั้นบาดลึกเข้าไปในจิตใจของชุยสือซาน แต่เขากลับครุ่นคิดตามแล้วพยักหน้ารับช้าๆ